



עלון קיבוץ ניר דוד (תל עמל)

יולי 2025

תנו רבנן: מעשה בחסיד אחד שנפרצה לו
פרצה בתוך שדהו ונמלק עליה לגדרה,
ונזכר ששבת הוא, ונמנע אותו חסיד ולא
גדרה, ונעשה לו נס ועלתה בו צלף, וממנה
היתה פרנסתו ופרנסת אנשי ביתו.

[מסכת שבת, קנ:]



צילום: סמדר יחיאלי

בעלון חודש יולי תמצאו:



על שבוע הספר



על המצקצקת



ביקור בית



דרישת שלום

ועוד ועוד.....

עלון מס. 6 בשנת 2025, מס. 2303 למניין עלוני הקיבוץ

שותפים לעלון: אורי קלס / יפתח רונן / משפחות גונן / משפחות חרמוני-תמיר
מוטי שחר / מורדי ועקנין / מירי דגן / נעמה קול / עידו גופר / שמרית ויינר
שרון גורן / שרה אייזנברג-ארנר

המלצות ספרים: אביה מנצור אזולאי * חיה מוזר * יובל מגס * מירי בקאל *
משפחת גונן (הצעירה) * נירית נוי * ספי פרי * עודד גלר

חוגגים יום הולדת עגול: אורי לזרוביץ * גלי ווגנרט סלע * דניאל קרונר * טל דגני בלכר
ליבי ורדי * מוטי שחר * מורדי ועקנין * עדה תמיר * עלמה בלכר * רונן ברייר * שאול גונן
עיצוב הלוגו החדש: עדי מידה

תמונות: עידו גופר / פרטיים / שרון גורן / תרבות

הבאת העלון לדפוס: כרמית נגלר

תודה מיוחדת ליהודית אייל על ההגהה

עורכת: סמדר יחיאלי

יוני 2025

עלון פנימי, כל הזכויות שמורות

על עלון יולי

עלון של אנשים.

אני מבקשת לברך ברכה מיוחדת ואוהבת את **מרטין גולדשטיין** שהשתחרר אחרי
שירות ארוך ומפרך, החל מה-7 באוקטובר, המשכו בעזה, בסוריה ועוד.
מרטין – קח הרבה אוויר, מצא קרקע טובה לדרוך עליה, תן לגוף ולנפש מנוחה טובה.
ברוך החוזר.

לחיילים שלנו, המשרתים בעזה או בגזרות קשות אחרות – חושבים עליכם ועל ההורים
והאחים שלכם, ומבקשים: שמרו על עצמכם.



דיווח מיפתח רון – רכז משק ותשתיות

לחברי ניר דוד שלום

עם סיום מחצית שנת 2025, אני מבקש לעדכן ולספר על סיכומי שנת 2024, ועל המתרחש בשוטף במשק, בתשתיות ובחקלאות.

ענפי חקלאות:

חקלאות הצומח: סיכמנו את שנת 2024 כשנת שיא בגידולי השדה והמטעים, הן מהבחינה הכספית והן מהבחינה המקצועית.

גם בשנת 2023, חקלאות הצומח הצטיינה, בזכות שנת יבולים טובים ומחירים טובים לגידולי השדה: עגבניות, חיטה, תירס וירקות אחרים. אך סבלה משנה חלשה במטעי המנגו.

בשנת 2024 גם המטעים הניבו תוצאות טובות והרווחים היו מצוינים!

מדגה: ב-2024 נהנינו ממחירים טובים לחלק מסוגי הדגים (בעיקר אמנון, באס וברמונדי) אבל זאת משום שחסרו דגים בכל השוק, ולצערנו גם לחברת השיווק שלנו, עקב כך הרווחים שלנו קטנו. תמיכות המדינה הניתנות בגין פתיחת היבוא, על פי הסדר בן עשור שנים, מסייעות לנו באופן משמעותי, אך הן צפויות להסתיים בשנה הבאה. אנו מקווים שפעילות ארגוני החקלאים תצליח להאריך תמיכות אלו אל מעבר לשנת 2026.

לגבי שנת 2025:

❖ גידולי השדה: יבולי החיטה סבלו משנת הבצורת, אבל קצרנו את כולם לשחת במחירים טובים. באבטיחים – לאורך העונה (אצלנו מאי-יוני) שררו מחירים טובים, היבולים היו סבירים ואנחנו מצפים לרווח טוב מגידול זה. שטחי העגבניות הניבו יבולים נמוכים, יחסית לתוצאות הטובות של שנים קודמות, אבל עדיין בתחום הסביר וכמובן העגבניות תורמות משמעותית לרווח.

❖ מטעים: מטעי הליצי' דוללו בחורף כאשר חצי מהעצים הועתקו לשטח צמוד: כך הכפלנו את שטח המטע לעתיד, אך היבול ירד בשנה זו. העצים שנותרו נקטפו ביבולים טובים, אבל הכמות הכוללת קטנה לעומת שנה קודמת.





- ❖ מטעי המנגו נקטפים בימים אלו – היבולים בינוניים ויש סימני שאלה לגבי השוק – המלחמה שגרמה לביטול השוק של עזה, והקטנת האספקה לאיו"ש, חסמו ערוץ שיווק משמעותי (כ- 15% - 20% מהיבול בארץ). בשווקי הייצוא אנחנו מקווים לעונה סבירה.
- ❖ החלטנו עקרונית על הרכבת 65 דונם מהזנים קנט ועומר בזנים שלי וקינג דיוויד, זאת עקב ביצועים כלכליים נמוכים של הזנים הנ"ל. ההרכבה תיעשה על ידי הצוות המקומי.
- ❖ מדגה: החציון הראשון הסתיים מעט מתחת לתוכנית, עדיין היינו במחסור בדגי בס ובורי. אנחנו צופים שיפור כאשר דגי בס באגם צפון יגיעו לשיווק במסה. מחירי המזון יורדים, ועד עכשיו עמדנו בתוכנית ההוצאות ולא חרגנו ממנה. אנחנו מאמינים שהשנה תסתיים על פי התוכנית (ובדומה לתוצאות 2024).
- ❖ פיתוח שטח – הזרמת מי מעיינות ל"נחל עמל קדום": הסתיים הפרויקט בשטח הבריכות הדרומיות ונוצר תוואי בו זורמים מים נקיים, כולל אזורי נוף וטיול בשטח הבריכות.
- לסיכום סקירת החקלאות: שנת 2024 הייתה שנת שיא, מבחינה מקצועית וכלכלית בחקלאות הצומח, ושנה רווחית נוספת במדגה. הקיבוץ ייהנה מתוצאות אלו, בחלוקת הרווחים הקרובה.
- בשנת 2025 עומדים לפנינו אתגרים חדשים, הנובעים מהתהליכים בסביבה החיצונית. אני בטוח שהצוות המוביל והעובדים שכולם מתמידים לאורך שנים, יידעו להמשיך ולהביא תוצאות מקצועיות טובות, ובשאיפה – גם טובות כלכלית.

תשתיות ועוד:

חשמל סולארי: אישרנו הסכם לפרויקט אגרו-ולטאי ונתקדם לתכנון ובחינה מחדש של השטחים האפשריים להשגת פרויקט רווחי ככל הניתן עבורנו.

בימים אלו אנחנו בוחנים הצעות נוספות לפרויקטים נוספים בשטחי המדגה. בסיעור מוחות שערכנו עם הצוות של המדגה, עלו רעיונות כיצד להשתמש בפרויקט כזה, כמנוף לקידום ענף המדגה ביחד עם תועלות כספיות ישירות. הדברים יבשילו בשבועות הבאים, ויובאו להנהלות ואח"כ לציבור, ככל שנתקדם לקראת הגעה להסכם.





ייצוא של חשמל לרשת: עם הקמת המערכת הקרקעית וטרם הקמת מערכת האגירה המתוכננת, התברר שלמרות ההגבלה העקרונית של חח"י על ייצוא חשמל משטחי הקיבוץ לרשת הכללית, הדבר מתאפשר בפרקי זמן מסוימים בהם ייצור המערכות הסולאריות בשיא, והצריכה בקיבוץ נמוכה. לאחר דין ודברים עם חברת חשמל הנושא הוסדר ואנו מקבלים תשלום מלא לכל קו"ט שיוצא החוצה מהקיבוץ לרשת חח"י, וכמובן תורמים את חלקנו באנרגיה ירוקה...

באותו הקשר: התקנו בתחילת השנה מערכות שטיפה אוטומטית על הפאנלים המותקנים על גגות בניר דוד, המהלך מאפשר למצות את כושר הייצור של הפאנלים, ולהקטין את ההוצאה והסיכון הנגרם מעבודות השוטפים על הגגות, כפי שבוצעו עד השנה.

תקשורת: הגענו להסכמה עם רוב מוחלט של תושבי ההרחבה הוותיקה, לחיבור שלהם לרשת התקשורת של הקיבוץ. מהלך זה יבוצע במימון יתרה שנשמרה בקיבוץ מימי הקמת השכונה – למטרה זו. הביצוע צפוי להתחיל בשבוע הקרוב.

מבחינת היערכות קדימה:

❖ אנו עושים השקעות בפיתוח ענף חקלאות צומח: ביצענו הרחבה של מטע הליצי' על ידי "ריווח" העצים הקיימים שניטעו מראש בצפיפות כפולה, ואנו מתכננים נטיעת אבוקדו לזרעים. המטע המשותף עם מסילות מתפתח ומתחיל להניב יבול, ואנו בוחנים כל העת גידולים אפשריים (כך נכנס גידול הטף לשחת לסל הגידולים שלנו) ועדכון של סל הגידולים.
[טף – דגן נטול גלוטן שמוצאו מאתיופיה, עשיר בערכים תזונתיים]

❖ בענף המדגה אנחנו מתכננים מתקן נוסף לייצור דגי איכות שהמדינה מעודדת את הגדלת הייצור מהם (במענקי השקעה ובתמיכות). המתקן יהיה קטן וזול לעומת המתקן הקיים, אך יהיה מודולרי לאפשרויות שונות שיתפתחו בעתיד.

❖ אנו מקווים שנצליח מהשנה להגיע למיצוי הפוטנציאל לייצור חשמל סולארי, על ידי הפעלת מתקן האגירה, שמתעכב עקב תהליכי רישוי מסורבלים.





❖ יעד מרכזי נוסף שאנחנו פועלים לאורו הוא שימור והגדלת יתרות פיננסיות המיועדות למטרות שונות על פי החלטות הקיבוץ: היתרות מנוהלות על ידי צוות השקעות בראשות אורי ובהשתתפות גליה, ערן, אנוכי, ודירקטור חיצוני – דורון סטיניצקי. כל הפעילות מלווה על ידי יועץ מקצועי שנבחר בשנה שעברה לאחר מכרז שערכנו, וביחד אתו הגדרנו מדיניות סדורה. אנחנו פועלים להשקיע את הכספים באופן מושכל, להשיג תשואות מתאימות לרמות הסיכון (המוגבלות) שאנחנו מוכנים לקחת, כדי להגדיל את העתודות הפיננסיות, שיסייעו לנו לעמוד בהחלטות הקיבוץ, לצלוח משברים ואירועים בלתי צפויים.

❖ לסיום דברי, אני רוצה לומר מספר מילים על החזות הכלכלית המורכבת בפניה אנחנו ניצבים בחלק מעסקי הקיבוץ: קהילה החפצה בשגשוג ארוך טווח צריכה לבסס את תקציביה המשותפים על מקורות יציבים שעיקרם: מיסי קהילה, תקציבים ציבוריים (מדינה ומועצה) הכנסות מנדל"ן ונכסים פסיביים. בשנים טובות נוסיף על כל אלו רווחים מהעסקים, שישמשו לרווחת החברים ולפיתוח הקיבוץ על פי החלטות ומדרג השימושים. ייתכנו גם שנים פחות טובות, והתכנון הכספי שלנו צריך לוודא שנהיה מסוגלים עדיין לממש את כל הנדרש לרמות אחזקת תשתיות הקיבוץ, סביבת המגורים ושירותי הקהילה, מבלי להיכנס לגירעונות או להזדקק למשיכת כספים עודפים מהעסקים בשנים אלו.

יפתח רונן





מוטי שחר בן 80 והוא סוגר מעגלים; כל הדרך מרומניה לעמק בית שאן

[סמדר יחיאלי]

אני רומני, מלידה. קיבלתי את השם מרקו, שהוא כנראה השם הרומני של מרדכי. אבל קראו לי בשם חיבה מרקושור. נולדתי ב-1945 במקום ששמו בוטושן. ונראה לי שאסיים את חיי במקום שהוא בקרבת בית שאן. בוטושן ובית שאן (מעגל ראשון). ובגיל חמש, בשנת חמישים, עלינו ארצה. לפני כמה שנים נסענו לטיול שורשים. הגענו לבית שבו נולדתי. גיליתי שמספר הבית הוא 23. גם הבית שלנו בקריות היה מספר 23 (מעגל שני).

לצערי איני יודע הרבה על שנות המלחמה - היכן היו הוריי. אני יודע שאימא נשארה בבית, ואבא היה במחנות עבודה. בוטושן היה באזור בו לא הקימו גטאות. לקראת העלייה לארץ, עברנו הכשרה בעיר הבירה, בוקרשט. אמא ואבא, אחותי ואני. והיכן התקיימה אותה הכשרה? בסניף של השומר הצעיר. ואין לי שום קשר לשומר הצעיר. לא אז וגם לא אחר כך. לבסוף הגעתי לחיות בקיבוץ של השומר הצעיר (מעגל שלישי).



כנראה שבתור ילד קלטתי משהו בהכשרה הזאת, וכשהיינו על האונייה, הודעתי להורים שלי, שהיות שאנו נוסעים לארץ ישראל, אני מפסיק לדבר רומנית. והפסקתי לדבר רומנית. הפסדתי שפה. בגלל הציונות היתרה שלי איבדתי את שפת אימי. ההורים דיברו בבית יידיש ותקשרתי איתם ביידיש. אבל הרומנית אבדה לי ואני מצטער על זה מאוד. הזהות הרומנית נשארה, עד כדי כך שאפילו קיבלתי לאחרונה תו של ניצול שואה מרומניה. מה עוד נשאר? הריש הגרונית. **חיים נפתליס**, גם הוא רומני, שמר על הרומנית ואיבד את הריש. אני איבדתי את הרומנית ונשארה הריש.



לאבא שלי היו הרבה אחים שעלו לארץ לפני השואה. בעקבותיהם הסבים עלו גם הם ב- 1947, פונו לקפריסין, ובארץ התמקמו בקריית חיים.

הסבים שלי היו דתיים. אבא שלי מגיל צעיר פרק עול: עישן, הפסיק ללמוד בגיל צעיר והפך לקצב.

האונייה הורידה אותנו בחיפה ומשם הגענו לשער עלייה, ומה רצה הגורל? כשפיזרו את העולים במקומות שונים בארץ – אותנו שלחו לבית יוסף, ישוב של כורדים ורומנים. היום, שלוש פעמים בשבוע אני מטייל עם **רחמים ברזני** (ועוד מעגל נסגר: כורדי ורומני מטיילים יחדיו).

אבא שלי רצה לגור ליד ההורים שלו ואחרי שנה בבית יוסף עברנו לגור בשכנות לסבים והילדות הישראלית שלי התחילה בקריית חיים, שהייתה עדיין מוקפת חולות. לבית הספר הייתי הולך ברגל, קרוב לשעה לכל כיוון. בבית הספר למדתי כמובן עברית, ולמדתי כנראה טוב, כי מיד התחלתי לקרוא ספרים, עד כדי כך שבכיתה ד' כבר הייתי ספרן בספרייה של בית הספר.

בתיכון משהו דחף אותי לחפש לימודים אחרים. ודחפתי את עצמי עם עוד שלושה-ארבעה ילדים ללמוד חקלאות בבית ספר חקלאי, בכפר הנוער כפר גלים. אהבתי מאוד את הרפת, וזה מה שבעצם למדתי - להיות רפתן. בכפר גלים התיידדתי עם נערה מטבעון שהלכה לתנועת הנוער העובד והלומד, ובעקבותיה הצטרפתי לגרעין שהגשים בקיבוץ נווה אור. והנה – אני חוזר לעמק בית שאן בפעם השנייה ולא האחרונה. בן 5 בבית יוסף, בן 18 בהכשרה במעוז חיים והגשמה בנווה אור (מעגל חמישי, עדיין לא נסגר, יעברו עוד כמה שנים). לא יודע, משהו משך אותי לעמק הזה. אולי החום? אני מגיע לעמק באוטובוס לתחנת אגד בבית שאן והעמק עוטף אותי בחום שלא זכרתי שקיים. ואני חושב שלא היה קיוסק בבית שאן שלא עצרתי וקניתי גזוז בגלל החום.

שם משפחתי מהבית הוא שוורץ. דודיי, אחיו של אבי החליפו את שוורץ בשחורי. כשהגעתי לגיל שבו יכולתי להוציא תעודת זהות, החלפתי את שוורץ בשחר, את השחור באור, וכך אני כתוב ברשומות: מרדכי שחר. עם השנים התקצר השם והפכתי למוטי.

בצבא, במסגרת מסלול הנח"ל עברנו קורס צניחה. ואחרי הצבא חזרתי לנווה אור, לרפת ולריכוז הגרעין. שם הכרתי את נורית, אשתי הראשונה, תל אביבית שהצטרפה לגרעין שלנו. נולדו לנו שני בנים: ניב ויובל. כמה חודשים לאחר לידת ניב פרצה מלחמת ששת הימים. נלחמתי עם הצנחנים בירושלים, הגעתי לכותל ביום ההולדת שלי (7.6.67). הייתי בן 22. התמונה המפורסמת של שלושת החיילים מול אבני הכותל – אני ישבתי למטה, לנוח, כשהתמונה צולמה.



כשחזרתי מהמלחמה נוצר איזה שבר, הרגשנו שהלינה המשותפת לא מתאימה לנו, ועזבנו את הקיבוץ עם ניב. בשנים הבאות עברנו מספר בתים ואני החלפתי תחומי עיסוק: התנסיתי בחינוך של נוער החי בפנימייה, למדתי תכנות והתבססתי בתחום הביטוח. חברת הביטוח בה עבדתי נכנסה לסוג של שותפות עם בנק הפועלים, שם הכרתי את **דליה**, שעבדה בהנהלת חשבונות. זה היה ב-73'. התפתח בינינו קשר שהביא לפרידה שלי מנורית. דליה ואני התחתנו וראשונה נולדה לנו טל. בשלב הזה גרנו בכפר סבא, שנינו נסענו בכל בוקר לעבוד בתל אביב – אני הפכתי איש מכירות בחברת קא"ל (קווי אוויר למטען) ודליה עבדה ב-IBM. הנסיעות והפקקים התישו אותנו. הרגשנו צורך "להימלט מהאספלט".

שנה שלמה חיפשנו קיבוץ, דרך אגפי הקליטה של התנועות הקיבוציות. יכולנו לחזור ליגור (דליה היא בת יגור) אבל לא אהבנו את גודלו. נסענו להכיר קיבוצים שונים שלא אהבנו. הציעו לנו את יקום, את להבות חביבה, ואני איכשהו ממשיך להימשך אל העמק. ואז הציעו לנו את ניר דוד. חבר שהיה איתי בצבא, אחד הקצינים, שמע שאני רוצה ללכת לניר דוד, קרא לי לשיחה. הוא אמר לי, תשמע, אני מקיבוץ דתי בעמק, ואני מכיר את ניר דוד. אתה יודע לאן אתה הולך? אמרת לו, אני הולך לקיבוץ. הוא אומר לי, אתה יודע מה מצבו של ניר דוד? אמרתי לו, לא. הוא אומר, תדע לך, זה הקיבוץ הכי גרוע בעמק. זה היה בשנת 80', המצב כאן באמת לא היה טוב. בכל זאת הגענו ונפגשנו עם נציגת ועדת קליטה, האחת והיחידה והבלתי ניתנת להחלפה **אסתי שורר**. והיא כבשה אותנו. ממש אימצה אותנו. הגענו לניר דוד בחודש דצמבר. מה אפשר לומר? עומדים על הגשר הכתום בחודש דצמבר, ומהמים עולים אדים ... אין צרות. הפגישו אותנו עם משפחות בגילנו, עם ילדים כמו שלנו והן היו נחמדות מאוד. נכבשנו, לא עשינו חשבון, כן קיבוץ חזק, לא קיבוץ חזק. המקום נכבש, הלב נכבש. הגענו הנה עם טל ונועם שהיה בן שנה ועשרה חודשים, ועם יובל שבחר לחיות איתנו. קיבלו אותנו, הבטיחו לנו עבודה במקצועות שלנו. כך הגעתי לכהן כאיש מכירות ושיווק למפעל מתכת. דליה כמתחייב התחילה את חייה בניר דוד בחינוך וזה לא היה לה פשוט. בינתיים נולדה רינת. אליהו פז משך אותה להנהלת חשבונות, ומאז היא שם.

ב-82' פרצה מלחמת לבנון וגויסתי לא להרבה זמן. היחידה שלי נפגעה מהפצצה אווירית של כוחותינו, וכתוצאה מכך פורקה היחידה ושוחררנו. אני חוזר מוקדם לניר דוד, וענף הדשא בפני קריסה. כל הדשא ישנו, ואין מי שימכור. **מאיר גלמן**, שהיה אמור להתעסק עם זה, היה גם מגויס. אז לקחו אותי ממפעל מתכת לדשא. הפכתי להיות המנהל של הדשא. עבדתי עם **מיכה סלע**. והצלחתי. מכרתי את הדשא תוך כדי מלחמה. ואז הגיעו בקיבוץ למסקנה שלא רוצים את הדשא. מכרנו את הענף לקיבוץ גלגל. חזרתי למפעל מתכת ואז הגיע נירעותק. כל המשאבים נשאבו לשם: ממפעל מתכת, מכל המקומות הקטנים יותר, הטובים הלכו לנירעותק. **שאול גולומב** גייס אותי למפעל בתור משווק. עם השנים, למרות ההצלחה של קו הציפוי, אמרתי לאולי שכבר עכשיו הזמן לחפש קו ייצור נוסף, כך הגענו אל ייצור המדבקות. החלפתי את אולי בניהול המפעל. ארבע שנים הייתי מנכ"ל נירעותק. משם עברתי לנהל את דפוס תל יוסף, שמונה שנים, ומשם יצאתי לפנסיה.

באתי למשפחה שלי. שאלתי, מה עושים עכשיו? אני לא איזה אדם תוסס, אבל לשבת בשקט אני לא יכול. ואז הם אמרו לי: תעשה את מה שאתה הכי אוהב. תצייר. תטייל. דליה הפצירה בי ללכת ללמוד להיות מורה דרך. לימודים קשים של שנתיים. עם תעודה של מורה דרך פתחתי בקריירה חדשה: קודם כל "טיולי מוטי". במשך 10 שנים. 3-4 פעמים בשנה הדרכת טיולי קיבוץ. זה אפשר לי מפגשים עם אנשים שלא הכרתי. נוסף לזה, הדרכתי הרבה טיולים שבאו לאזור או באזורים אחרים. עד שבאה הקורונה ועצרה הכול. במהלך השנים גם ריכזתי את התרבות והייתי עורך העלון.

היום אני מתקשה בהליכה וגם הבריאות נחלשה. אז התחלתי ללכת לחוגים. מה עושים הזקנים? הולכים לחוגים. חבורה נחמדה מאוד מניר דוד, אורה שפר, ספי, יעל גת, אסתר פרג – חבורה נהדרת. התחלתי לצייר. מאז שהתחלתי אני לא מפסיק.

אנחנו חמישים שנה יחד. יש לנו חמישה ילדים. שלושה ביחד. שניים גם ביחד. שניים עשר נכדים. הקמנו שבט. אנחנו מאוד אוהבים את ניר דוד. גם עם הקשיים והכאבים שחווינו. אנחנו כאן למעלה ממחצית החיים. טוב לנו.



מזל טוב מוטי,
איזו דרך משמעותית עשית!
בריאות ואריכות ימים

מאז לא מפסיק לצייר; בתערוכת אמני הקיבוץ, בנושא

הקיבוץ



מורדי ועקנין בן 60 – ריאיון

[סמדר יחיאלי]

הצריף בנשר

נולדתי וגדלתי בנשר, בצריף של פועלי מפעל נשר למלט. אבא שלי קנה את הצריף הזה. זו היתה שכונה שקיבלה את השם "הרחוב הירוק". היה משהו קהילתי בשכונה הזו: השכנים היו מתאספים בחגים, היו גינות והרבה ירוק.

ליד השכונה נמצא בית קברות מוסלמי, כילדים היינו משחקים בו.

הצריף האחרון שנשאר, אם כי החליפו את קירות העץ בבלוקים.

אפרופו קשר לימינו: כשהייתי בן שנתיים פרצה מלחמת ששת הימים וירדנו למקלט, ואימא שלי סיפרה שכל ירידה כזו הייתה מלווה בהרבה בכי שלי.

הורי הם שמעון ז"ל ומרגלית (לאחר פטירת אבא הבאתי את אימא הנה לבית על הנחל, ואני אסיר תודה שאני יכול לבוא ולבקר אותה, להיות לצידה. בערבי שישי אני עוזר לעשות קידוש בשביל אימי והדיירים הדתיים בבית הבריאות).

יש לי אחות גדולה ממני, אני השני. אחרי נולדו עוד שני בנים, הצעיר, שרון, האהוב עלי, חזר בתשובה ונהרג לפני כמה שנים בתאונת דרכים קשה עם שניים מילדיו, בנסיעה חזרה לירושלים מהילולת המירון.

הורי עלו ממרוקו. אבי, יתום מהוריו, עלה כשהיה בן 13, יחד עם סבתו. בגיל צעיר התגייס לגולני על מנת שיוכל לפרנס אותה.

אימא שלי הגיעה ממשפחה מבוססת יותר, עם הרבה אחים. הכרתי רק סבתא אחת.

המשפחה שלי היא מסורתית. בשבתות היינו הולכים לבית כנסת ואחר כך נוסעים לים. אבי הפך ליותר דתי עם השנים, אז הפסקנו לנסוע לים. באיזה שהוא שלב הפסקתי ללכת לבית כנסת. אני זוכר את הדרת הקודש בשולחן השבת ועוד מנהגים יפים. אבל הוריי תמיד היו סובלניים, כשבאו לבקר אותנו כאן – אכלו איתנו, למרות שהמטבח שלנו אינו מוכשר. אני יודע לדבר קצת בערבית יהודית מרוקאית – השפה שבה מדברים יהודי מרוקו (ניב של הערבית).





מהצריף עברנו לדירת שיכון בתל חנן. אבא שלח אותנו לבית ספר חילוני למרות שהיה בית ספר דתי בתל חנן. בית הספר החילוני היה טוב יותר, והוא העדיף חינוך על פני דת, ובאמת, חוץ מאחי הצעיר – כולנו הפכנו חילוניים.

האסי לפני מיקי

לפני שראיתי את מיקי, ראיתי את האסי. אני הולך על הגשר ואומר לעצמי: מה זה הדבר המדהים הזה... במקום הזה אני רוצה לחיות, זה היה עוד לפני שהכרנו... הכרתי קיבוצים דרך הנוער העובד והלומד. היינו מגיעים לגיוסים, כך שצורת החיים הזו לא הייתה זרה לי. הלכתי לנח"ל עם גרעין שהגשים בקיבוץ משמר דוד (המשמר התקצר לניר). היה שם בית דפוס למדבקות שעבדתי בו, לימים מכרנו לו מדבקות מניר עותק... עוד מעגל שנסגר. עזבתי את הגרעין והמשכתי לעבוד בדפוס "אופקט", וכשמיקי יצאה לשנת חופש גרנו בחיפה. אני עבדתי בדפוס ומיקי עבדה בגן החיות בגן האם. חסכנו כסף לטיול, וחזרנו ממנו לקיבוץ, ומאז אנחנו כאן.

גלגולים בניר עותק

היה לי טבעי להיכנס לעבודה בניר עותק. הכרתי עבודה במפעל. שנה עבדתי בסליטר (מכונת החיתוך של הנייר), היה סבבה, אבל אז **שאל** שהיה המנהל, הציע לי לצאת ללימודי דפוס. שנתיים למדתי בירושלים והייתי חוזר הנה בסופי שבוע. סיימתי כהנדסאי דפוס. הלימודים נתנו לי ביטחון ותחושת מסוגלות. חזרתי לניר עותק, וחיפשתי תפקיד הקשור לדפוס, ובדיוק היה חסר מנהל במחלקת הגימורים והציעו לי את התפקיד. אחר כך חסר אדם בתפ"י ועברתי לשם – כך התנסיתי בתחומי ניהול שונים (ייצור, רכש וכו'). כל תחום כזה הוא מקצוע בפני עצמו שיש ללמוד אותו. היום אני מנהל את תפ"י (תכנון פיקוח ייצור), התחום שמתכנן מה מייצרים בכל מכונה ובאיזה כמות, ע"פ ההזמנות של הלקוחות, וכמה מלאי להחזיק. במקביל אני משתדל להכשיר ולהדריך את אנשי העתיד של המפעל. הרי מתישהו אסיים, וחשוב לי שיצמח דור מנהלים שידע את העבודה: איך להתנהל עם עובדים, איך לתכנן קדימה, איך לנהל רכש, איך לשמור על קשר טוב עם לקוחות שימשיכו לקנות אצלנו. אני כבר 37 שנים בניר עותק והכרתי הרבה אנשים טובים, למדתי מהם הרבה. לא אזכיר שמות כי בטוח אשכח מישהו.



משכין שלום

הקיבוץ אפשר לי דברים שלא חלמתי עליהם מעולם: למשל לנהל רכש, לנסוע בעולם, לעשות עסקים בסכומי כסף גדולים, לעשות דברים מעניינים, לקדם דברים במפעל – מי חלם? זה נתן לי משמעות וגם הרבה אחריות.

יחד עם זאת, עד היום אני קצת נטע זר, לא בן המקום. היה לי קשה לשמוע התייחסות מתנשאת כלפי אנשי בית שאן. גדלתי במקום דומה לבית שאן ואני מכיר גם את הדברים הטובים שיש שם. יש דברים שבהחלט חורים לי. גם במאבק על האסי נשמעו אצלם וקצת גם אצלנו דיבורים שלא אהבתי והגבתי על כך ברשתות. אני משתדל להתערב איפה שצריך, למתן ולעדן. אני ממעט להתווכח אבל מתעקש בנימוס על העמדות שלי.

אוהב לשחות באסי, כמה שרק מצליח, גם בחורף (כשאין ברירה עובר לברכה), אוהב לשבת במרפסת שלי, לשמוע מוסיקה, לקרוא ספר, פריק של הופעות חיות של הרכבים אהובים עלי. למשל אביב גדג'. הוא אמנם רוקיסט, אבל יש לו גם שירים שקטים שמזכירים לי תפילה בבית כנסת בסגנון מזרחי. לאחרונה היינו בברלין בביקור אצל בננו, אמיר, והלכנו שם להופעה של ברוס ספרינגסטין, היה מדהים.

אבל לפני הכול – אני כאן בגלל מיקי, שבלעדיה אני כלום. יותר מהאסי, מהעבודה, מהשיבה על המרפסת, מהמוסיקה – אוהב אותה יותר.

מקווה להחזרת החטופים וסוף למלחמה בעזה.



ספר, בירה וחתול; המרפסת של מיקי ומורדי



מזל טוב מורדי היקר,

זכינו בך





ביקור בית אצל מירי דגן

[ביקרה וצילמה: שרון גורן]

באתי לבקר בביתה של מירי, שפינקה אותי בארוחת בוקר טעימה ונעימה. תוך כדי האוכל מירי הסבירה לי את ההיסטוריה של הבית.

רולן אמצעי

אני לא יודעת אם את מכירה את הבתים בניר דוד. הבית הזה נקרא "רולן אמצעי". אלה בתים ישנים, שבשנת 93' הוסיפו להם את הקומה השנייה בשביל הילדים. הקומה השנייה נחמדה מאוד, יש שם חדר שינה גדול, ועוד חדר שינה, ומקלחת מרווחת. עד לפני כמה שנים חדר השינה שלנו היה למעלה ועכשיו זו הקומה של הנכדים. גם בקומת הכניסה היו כל מני הרחבות. התחלנו להוציא את המטבח, ואז סידרנו את המקלחות, ובסוף הוספתי עוד חדר שינה. אני יודעת שזה טלאי על טלאי, בית מורחב כזה. אבל השינויים שהבית עבר עם השנים מתאימים לי, ואני מאוד אוהבת את הבית ואוהבת לארח בו. לא אכפת לי שהבית קטן, וגם התאמת לי לזה את הספות, שלא יהיו גדולות ולא יתפסו את כל המרחב.

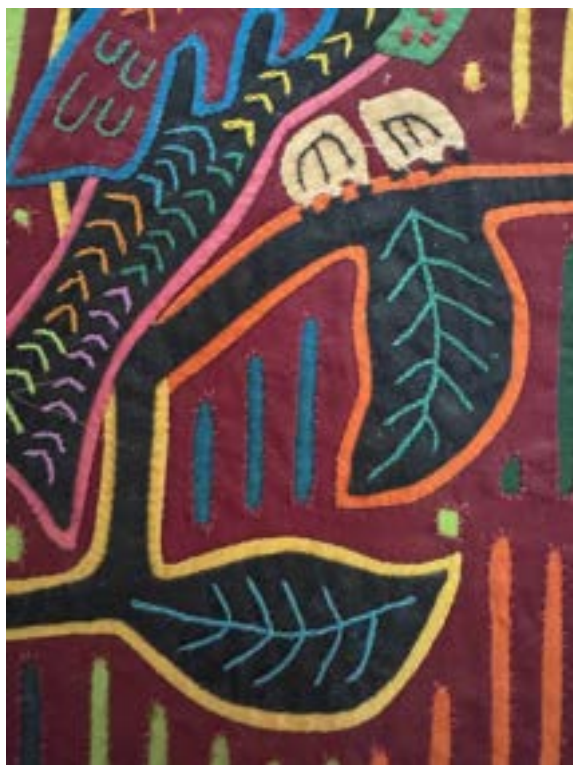
דרום אמריקה אהובתי

אני מרגישה שיש משהו שמאחד את כל מה שאני רואה סביבי, וזה החיבור של מירי לאחרים. לגיורא, לילדים ולנכדים, למוכרות בשוק, לקירות הבית, לדרום אמריקה. מעבר ליופי ולסגנונות האומנות השונים, יש פה משהו נעים, משהו מחבר. וזה משתקף בדבריה של מירי.

גיורא ואני טיילנו הרבה. היינו בשליחות שלוש שנים בקראקס (ונצואלה), ואז התאהבנו בדרום אמריקה. אח"כ בשנים 96-97 היינו בארגנטינה בשליחות. בכל מקום שטיילנו קנינו לנו אומנות למזכרת. מעבר לזיכרונות, עוד סיבה שאני כל כך אוהבת את כל הפריטים האלה, כי זו הייתה בחירה משותפת של גיורא ושלי. זה לא תמיד קל ששני בני זוג יאהבו אותו דבר. ואם כל אחד מאיתנו אהב יותר משהו אחר, היינו קונים את שני הדברים.

אנחנו יוצאות לסיור סביב קירות הבית, גם במטראז' קטן ניתן לסייר, מירי היא המדריכה.

האומנות הזו היא מפנמה. היא עשויה שכבה על שכבה של רקמה על בד. (אני מתפעלת מהיופי והעומק של העבודות).



כל הקיר הזה הוא מאקוודור (מירי מצביעה על קיר מלא עבודות צבעוניות ושמחות). זה לא שקנתי כל כך הרבה: חלק מהדברים פה קנתי לילדים שלי, ועם השנים הם חזרו אליי.

מכיוון שאנחנו דוברים ספרדית, כל קניה היא הזדמנות לדבר עם המוכרות, לשמוע את הסיפורים שלהן. כשאת מטיילת בשווקים בדרום אמריקה, את פוגשת שפע מסחרר של צבעים ומגוון עבודות. קשה מאוד לבחור. על הקיר פה זה מקבל משמעות אחרת כי לכל דבר יש מקום ומרחב.

זיכרונות משפחתיים



עבודה של שני מעוינים שבמרכז כל אחד מהם צלחת זכוכית צהובה עם "גולגולים".

במקורו היה סט של כלים להגשת עוגה, שהיה בשימוש אצל הורי. הייתה צלחת אחת כזו גדולה ועוד שש צלחות קטנות. עם השנים רובן נשברו, ונשארו רק 3 צלחות קטנות. אחת נתתי לאחותי ומהשתיים האחרות ביקשתי **מרחל ארטל** שתעשה לי את העבודות.

יש פה עבודה שעשויה מעלים חתוכים בצורה עדינה ויוצרים דמות מסתורית המנגנת בחליל פאן. כשקנינו אותה הגלימה הייתה ירוקה ועם השנים העלים התייבשו (ועדיין נראה מדהים).

לידה, עבודה שאבא שלי עשה. זהר מאוד מאוד אוהבת את התמונה הזאת. היא לא מרשה לי להוריד אותה, לא שתכננתי (צוחקת).

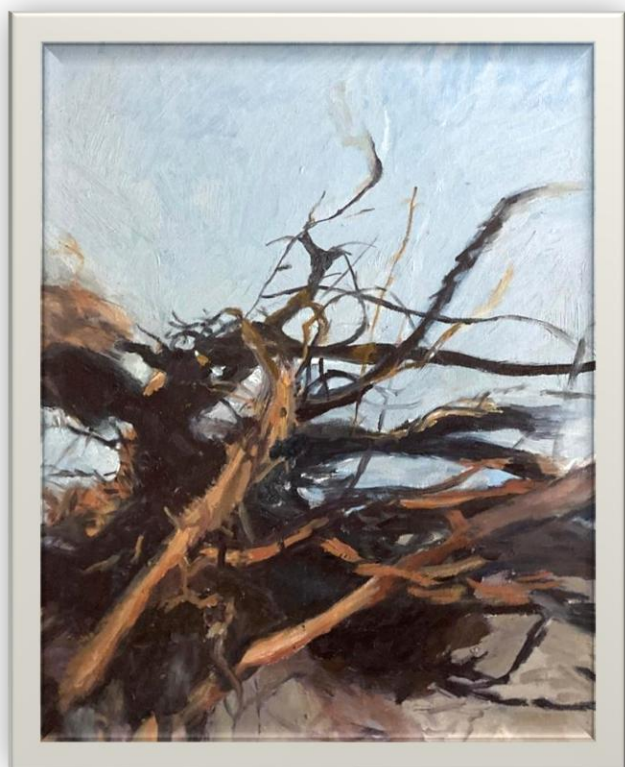




העבודה השלישית על הקיר הזה נקנתה באחד האיים. ציור בצבעים מרהיבים ומלא פרטים. העבודה תלויה פה כבר המון שנים. כל פעם נכדים אחרים, כל אחד בשלב שלו, היו נעמדים מולה, מגלים ומדמיינים פרטים חדשים.

הסיור נמשך

ועכשיו, זו הפינה שהכי רציתי להראות לך. זו הפינה המשפחתית, של משפחת דגן. אביטל, אחותו של גיורא (מתגוררת בקיבוץ מענית) היא אמנית. הציור הזה הוא שלה, ואני מאוד אוהבת אותו. מימין, זו תמונה שציירה רות, אמא של גיורא. יש לי המון תמונות ופסלים שלה בכל מיני מקומות בבית. גם את הפסל על השידה בסלון עשתה אמא של גיורא. היא הייתה מאוד מוכשרת, אבל תמיד ביטלה את עצמה. בקושי הייתה מראה את העבודות.



ואת זו גיורא צייר כשהיה בן 10, ציור נוף של עכו.



כשאת עוברת בבית ביום יום, את חווה מחדש את הזיכרונות, או שהעבודות השונות
הופכות לחפצים שהעין התרגלה אליהם?

אני חיה בתוך זה כל הזמן, ולא מתעייפת מלהסתכל על כל האומנות הזו. הסיור נמשך: הוא מחייה את
הנסיעות שלנו יחד. טיילנו המון יחד והיה נורא כיף. זה מחייה את הבחירות שעשינו יחד.

לכתוב כדי שיתגשם

לפני הרבה שנים היינו בסדנה לקראת פנסיה, והתבקשתי לכתוב שלושה דברים שאני רוצה שיקרו.
גיורא כתב: לסדר את הספרייה שלנו ולתרגם לעברית את שיריה של מרסדס סוסה שמאוד אהב.
אני כתבתי שאני מאוד רוצה שזה תבוא לגור בניר דוד, ומאוד רוצה עוד חדר שיהיה לנכדים.
ואז זהר עברה לניר דוד ואנחנו בנינו עוד חדר. ובהתחלה הוא באמת היה לנכדים עד שאנחנו ירדנו לגור בו.

שאלון בזק למירי – מה את אוהבת / מעדיפה:

באלו משעות היום את הכי אוהבת את הבית?

בבוקר, כשנכנס הרבה אור מהחלונות, אז אני הכי אוהבת את הבית.

מינימליסטי או גדוש?

אני אוהבת מינימליסטי. למרות שיש כאלה שיגידו שהבית שלי גדוש, אבל אני לא מסכימה עם הדעה הזו. חילקתי את הקיר לנושאים, והחלוקה הזו יוצרת ריווח.

לפי שנתיים סיידתי פה, ואחר כך זהר ואני עשינו העמדה מחדש של התמונות. את יודעת כמה זמן זה לקח לנו? המון!

אני חושבת שזה ניכר מאוד. ההתאמה של הצבעים, והנושאים. ניכר שכל דבר פה עבר מחשבה. גם אני חושבת ככה. למשל מקבץ תמונות מאקוודור, נכון שזה הרבה תמונות יחד, אבל זה לא עמוס.

איך את עם הגינה?

אני משתדלת מאוד אבל כנראה שזה לא השטח שלי. יש גינות יותר יפות משלי. אף פעם לא הולך לי עם העציצים התלויים. אני רוצה מאוד, אבל משהו לא מצליח לי.

וילונות?

אני מאוד אוהבת את וילונות הרקמה במטבח. והווילונות בסלון, כמעט לא רואים אותם, והם מסתירים את המסגרת של החלון. אני אוהבת וילונות בהירים שמשתלבים.

מואר או אפלולי?

מואר. יש לי גם המון מנורות. אני רציתי את אלה (שלישיה שתלויה בסלון) וגיורא רצה את אלה (שלישיה שתלויה בפינת אוכל) אז קנינו את שניהם.

עץ או ברזל:

עץ. אין לי פה כמעט דברים ממתכת.

צבעוני או מונוכרומט?

צבעוני, כמובן. כל הקסם של דרום אמריקה.

שטיחים, כן או לא?

כל השנים היו לנו שטיחים. בשלב מסוים החלטנו להוציא אותם, בגלל גילנו. החלטתי שאני לא צריכה שטיח בכלל. אני אוהבת את הרצפה עם הבלטות הישנות והזכורות לטובה.

טלוויזיה בסלון, כן או לא?

כן. אבל אילו היה לי חדר נוסף, חדר לטלוויזיה, הייתי מזיזה אותה מפה. כי זה בזבוז לשים טלוויזיה על הקיר הזה (ולא תמונות).

מה את הכי אוהבת בבית?

את התמונה של גיורא, ואת הציור שגיורא צייר בילדותו.

חדר אהוב עלייך?

אני הכי אוהבת את הסלון. אבל גם חדר השינה שלי מאוד נעים: צבעים נעימים, וילון תכלת. אין ארונות, רק תמונות על הקירות.

הקנייה הבאה לבית?

אני לא מתכוונת לקנות שום דבר כרגע. קניתי לא מזמן את השולחן לסלון, במקום שולחן גדול וכבד שישב פה לפני.

חרטה שקשורה לבית?

(חושבת קצת).

לא, אין חרטות.



תמונה אהובה, לצדה פסל של רות דגן



דרישת שלום

[משרה אייזנברג ארנר]

פתיח:

את שרה פגשתי על המדרכה, אצלנו. היא בת המקום, חייה בקיבוץ שנר, ומגיעה הנה בקביעות (באוטובוסים, יש לציין), לבקר את אחיה, מאירקה ארנר. זה היה עוד לפני המלחמה מול איראן (ומסיבות שונות נדחה), ונושא השיחה נסוב על קורות הפינוי (השני במספר, כמה החיים במדינה הזו אינטנסיביים...)

אני שרה, בתם של יעקב ורחל ארנר ז"ל, חברי ההשלמה. גדלתי בקבוצת "מעין". ב-1972 עברתי לקיבוץ שנר בתור שנת חופש, מה שהיה אז מקובל, ונשארתי. בשנר הכרתי את בני, בעלי הראשון, ונולדו לנו שני בנים. לאחר הגירושין, כשהכרתי את מי שהוא בעלי כיום – יעקב אייזנברג – אמרתי, רגע, יש לי אבא יעקב, אז לא יהיה לי בעל יעקב, כך הוא הפך ליקי. יקי הגיע לשנר ממשמר העמק, גם הוא גרוש ויש לו שתי בנות. במשותף נולד לנו בן אחד.

לפני כמה חודשים חזרנו לשנר אחרי שפונינו, כמו ישובים רבים בצפון, ועברנו גלגולים שונים. אבל צריך לזכור, שזה לא היה הפינוי הראשון. גם במלחמת יום כיפור פינו את קיבוץ שנר, וכך זה היה: בשבע בבוקר, יום שבת, דופק המא"ז על הדלת. בני ואני גרים בחדרון קטן. הוא אומר שיש התראה על מלחמה והגיעה הנחייה לכל הנשים לארוז מזוודה לשבוע או יותר ולהתפנות. הגברים נשארים. ככה, בשבת בבוקר, ידעו בגולן שעתידיה לפרוץ מלחמה. בשעה 14 אפס אפס חלפו מעלינו המיגים הסורים. את הנשים ומעט הילדים שנולדו עד אז (שנר הוקם בשנת 1968) פינו ב-22.00 לקיבוץ בית אלפא. הייתה התארגנות תנועתית שלכל ישוב גבול יש קיבוץ מאמץ לזמן פינוי. שנר קיבל את בית אלפא. אני נהגתי בכל ערב לתפוס טרמפ ולישון אצל ההורים ובבוקר חזרתי להיות עם נשות שנר. הפינוי ארך כשבוע וחצי, לא יותר. אני חזרתי עם בני עוד לפני זה. הדרך מקרית שמונה לשנר הייתה מפחידה: סימני הפצצות ודלקות מכל עבר, אבל הקיבוץ עצמו לא נפגע. נשמעו בומים חזקים וירדנו למקלטים – מי שירד, הגברים ברובם חשבו שלא נאה להם לרדת למקלט – עד שהסתיימה המלחמה והיישוב חזר לשגרה.





ועכשיו, במלחמת חרבות ברזל, זה היה בעצם הפינוי השני. כמו בהרבה בתים בישראל, קיבלנו בשבת בבוקר טלפון משי, הבן הצעיר שלנו שאמר: תפתחו טלוויזיה, פרצה מלחמה.

אחרי הצהרים היה לנו זום קהילתי ובו ביקשו מכל מי שאין לו תפקיד חיוני בקיבוץ – להתפנות. זו הייתה הנחיה של המועצה. פחדו מאוד שגם מצפון תיפתח הרעה. כבר בשבת בבוקר גייסו אנשים לכיתת כוננות. הכלה שלנו ובת של יקי – כל אחת עם שלושה ילדים, התפנו למקומות שונים. יקי ואני נסענו לשי, שחי בקיבוץ הראל. יש לציין שלמרות שהבית של שי קטן, התארחנו בו במשך השבוע



הראשון. אשתו של שי גויסה גם היא לתפקיד חיוני בעיריית ירושלים, ויצא כך שיכולנו לעזור להם עם הבנות הצעירות (כזכור עדיין לא היו מסגרות חינוכיות). לאחר שבוע חזרנו לשניר. הסתבר לנו שהרבה חברים לא עזבו את הקיבוץ. שמחנו לחזור, אולם כבר בשבת היה זום קהילתי נוסף, ובו חויבנו לעזוב את היישוב. שניר ממוקם כק"מ וחצי בקו אוויר מהר דוב, והמשמעות היא כשיש אזעקה – אנחנו אמורים בזמן אפס להגיע למחסה. היה ברור שהצבא יפנה אותנו ויהפוך את הקיבוץ לשטח צבאי. החלטנו שאנחנו חוזרים לשי, אבל ביקשנו חדר שנוכל לישון בו. וזה סודר, ואיפשר לנו להישאר שם חודש ימים. קיבוץ שניר התפנה ב-20.10 למלון רמדה בנוף הגליל. הגיעו למלון כ-350 איש, מתוך אוכלוסייה של כ-600 (כולל הרחבה, תושבים וילדים). שמרנו על קשר עם הקהילה, בסופי שבוע הצטרפנו אליהם. עם הזמן משפחות החלו למצוא פתרונות אחרים, וגם אנחנו, עם קבוצת חברים עברנו לבית הארחה של אילת השחר בדצמבר 23. הגענו לשם כ-150 איש. לילדים זה היה נהדר, סוף סוף מרחבים ודשאים. החלטנו שכל סוף שבוע אנחנו חוזרים לשניר. יש לנו ממ"ד, וכך יכולנו להרגיש את הבית. אבל אחרי ארבעה וחצי חודשים הרגשנו שמספיק לנו באילת השחר. מצאנו דירה נחמדה לסאבלט בקיבוץ הראל, וחיינו שם תשעה חודשים. יכולנו להתנהל שם כמו בבית: לבשל, לכבס, לבלות עם המשפחה. הצטרפנו לפעילויות של מבוגרים בקיבוץ נחשון הסמוך. בנינו שגרה. פעם בחודש עלינו לשניר לסוף שבוע.



חזרנו לשניר סופית אחרי שנה וחצי, בפברואר האחרון. ואז למעשה מתחיל תהליך קליטה מחדש בבית שלך: להרגיש שאתה בבית, לנשום את הבית, לסדר את הגינה, לחזור ולהתחבר לפעילויות של הקיבוץ. משפחות עם ילדים יחזרו בסוף שנת הלימודים, להם התוספה מורכבות נוספת של פרידה מהישובים בהם התערו בתקופה הזו.

אני יכולה להגיד שהשלמנו את הקליטה המחודשת בשניר, חזרנו לעצמנו ולבית שלנו. טוב לנו. עדיין נשמעים הרבה בומים וכל הזמן מגיעות הודעות מהרב"ש או מנהל צח"י על מה שיקרה בסביבה. אנחנו מרגישים שלא נעשה שוב את הפינוי הזה, בתקווה שלא נהיה חייבים. כשאני מסתכלת אחורה על התקופה הזו, של הנדודים, אני יכולה בהחלט להגיד שהיא טראומטית, ולנו עוד היה קל יחסית כי היינו בלי ילדים. שנינו החלטנו לנסות ולהפיק מהתקופה הזו את המיטב. הזוגיות שלנו חזקה וטובה, דבר שעזר לנו להחזיק מעמד. הקושי הגדול הוא שאתה לא נמצא בבית או בסביבה הטבעית שלך. בכל תחנה ששהינו בה יצרנו את תחושת הבית.

הקשר עם שי ומשפחתו התהדק מאוד (דבר שעזר לנו בשהות שלנו בהראל) – הרווחנו!

תודה שרה, מאחלת לכם ולכל תושבי
המדינה הזו חזרה לשגרה ולשפיות.
סמדר יחיאלי



השושנים שקיבלנו את פנינו
בשחזרנו הביתה



תרבות חודשים מאי- יוני-יולי

[נעמה קול ושמרית ויינר]

ועוד רגע לפני אירועי יוני-יולי, נסיים עם אירועי חודש מאי.

כמיטב המסורת קיימנו הפנינג ביכורים חגיגי ביותר. תודה לצוות המארגן – **לאה שוורץ, אפרת שוהם, ענבר דותן ויעל קרונר** האלופות.

תודה לכל העוזרים, מפעילי הפינות הכיפיות ופינת יצירה חגיגית, המקימים והמחסלים וכמובן לכל המשתתפים.

לענפים הנפלאים שלנו שפינקו אותנו: הגד"ש על האבטיחים המתוקים, התיירות במעגל תופים מגניב, הנוי והשזורות המקסימות על זרי הראש, המדגה בפינת השפריצים שכה אהובה על הילדודס, הבינוי על גבעת האדמה, הפא"ב בבירה צוננת ונירעותק על קישוט האופניים.

תודה לענבר דותן, צוות חד"א ולילדי מועדון רותם שהפיקו ארוחת ערב נפלאה!!

לאחר מכן התכנסנו לטקס ביכורים לתפארת!! מבלי לשכוח לרגע את המקום והזמן בו אנו נמצאים וחלק מהלב שלנו שבוי במחשכים בעזה.

אנחנו רוצות לומר תודה לכמויות אדירות של אנשי הקהילה שלקחו חלק בטקס המרהיב הזה.

לכל המשתתפים והרקדנים מקטן ועד גדול. למובילות הריקודים שחשבו, המציאו, וסחפו את כולנו איתן:

כוהנות – שרון גורן, לאה להב, שרה גונן ומאיה ארטל על הזרים היפים, ים השיבולים – יעל מגל, שבעת

המינים – נועה ויינר וסיון כהן, הורה – יהודית רבין, ריקוד נעורים – רותם סלוס, יובל רוטמן, נועה כץ

ואביגיל רבטל, שלוש ארבע – גלי עסיס וניצן ורולקר, אופניים – לימור גינת ואורית שלם, גלגלים – גלי

אשכנזי, גן ניצן – נעמה סלע, דני כהן, אגי ואלה קציר, חח"ק – עינת אזולאי וסיון צור.

תודה לצוות התפאורה: זהר אביגד, הילה דגני וגיל טובין – על המחשבה, העשייה והתוצאה המכובדת והיפה.

תודה למעין אביגד ונוהר רבטל המנחים המקסימים שלנו!

תודה לשרון גורן ושימרית ויינר שעל הטקסטים.

תודה לילדי הגיל הרך והצוותים המלווים על התהלכה המרגשת.

תודה ליונתן ביכובסקי על הבאלות, הגלגלים והרמפות! אלוף!

תודה לצוות הנוי על שיתוף הפעולה והדשאים הירוקים.

תודה לענפים שהם הגאווה שלנו על תהלוכה מרהיבה: גד"ש, נירעותק, מדגה והתיירות!!

תודה לענפי הקהילה שצעדו בגאון ולענבר דותן שריכזה אותם.

תודה לענפים העצמאיים ולנועה אלמליח שארגנה אותם. הייתם נפלאים!

תודה לסדרנים החרוצים: גיל כץ, ליאת טובין, לימור גינת והדר בהרי.

תודה ללביא על הברכה והמילים החמות.

תודה לנמרוד ולצוות נירקול על ההגברה.

תודה ענקית לכל מי שהתנדב, סחב, הרים, הקים, הזיז, באלות, במות, כסאות, מחצלות, שלטים – באמת

שבלעדיכם זה פשוט לא היה קורה.

ותודה מיוחדת לעמרם שורר שעל הדגלים ועל הנכונות תמיד לעזור, אין עליך!

תודה גדולה גם לאמנון טובין על נהיגה של שנים בטרקטור, בריקוד שלוש ארבע.

ולמירי דגן המופלאה על תפעול התלבושות.

תודה ענקית לצוות ביכורים הנפלא שלקח פיקוד על הפקת הענק הזו!! גלי עסיס, עינת אזולאי, נועה סגל,

הילה דגני, אורית שלם, שרון גורן ולימור גינת. בלעדיכם הקסם הזה לא היה מתרחש!

ואחרונים, חביבים וחשובים, תודה גדולה לכם קהילה יקרה, חמה ואוהבת, שהייתם לנו קהל מפרגן ושמח.

תמונה אחת, מתוך מאות, צילמה ניצן בר-שלו. בקישור למטה אלבום שבועות



<https://photos.app.goo.gl/K3bZn75ZCLE18dWP8>



ואז הגיע חודש יוני והביא עמו אתגרים חדשים למול אויב אירני, אבל גם אויב שכזה לא ינצח את התרבות האהובה שלנו. יחד עם החינוך ותנועת הנוער התגייסנו לקיים פעילויות הפוגה. מברוק לזוכי חידון השמות הקיבוצי, **שרון ושחר גורן ומירי דגן**.

תודה ל**שי ומאי הכהן** על פעילות תנועה וספורט לילדי גן ניצן, ל**מיכל ויטמן** ובילי על שעת סיפור מדליקה. ול**עידו גופר** על סיור מקלטים וטבע מוצלח מאוד!!

תודה גם למוכשרים בשירה ונגינה שהתגייסו להנעים את קבלת השבת – **משה גרינברג, יואב שטילרמן, דורון זילברבוך ואייל צרפתי**.

ושמחנו לפגוש אתכם עם קלאבקאר "beer דוד" שלנו! ולהרים כוסית לחיי ימים טובים!

חודש יולי הגיע, הרוחות טיפה נרגעו ואפשרו לקיים את אירועי חג הספר כסדרם. היה שבוע עמוס וגדוש בכל טוב, עם המון נתינה ותרומה של הקהילה לקיום פעילויות נפלאות!

פתחנו עם שעות סיפור מתוקות לילדי הגנים והגיל הרך. זה המקום להודות ל**מירי אריאלי ולמיכל ויטמן** ובילי שכבר מזמן היא כוכבת הילדים האמיתית!

המשכנו ליריד ספרים יד 2. תודה לכל מי שמיין ותרם ספרים.

ברכות ל**נגה ברייר** שזכתה במקום הראשון בחידון הסופרים.

חנונו שובך ספרים בצמוד לספרייה – שנועד למסירת ספרים עודפים מהספרייה למעוניינים. תודה ל**עפרי מסקין וגיל טובין** על היצירה המהממת שבנו ועיצבו. מי שיתקרב ויתבונן, ישים לב לציור הספרים המעופפים שמקשטים את השוברך...

ברחבת הכלבו הוצבה עמדת "הבליינד דייט עם ספר". שמחות שכל הספרים נבחרו והתחדשו בבתייהם החדשים. תודה ל**לאה שורץ, אפרת שהם ומיכל גליקמן** על הכנת הספרים ועטיפתם.

הילדים נהנו מהפנינג ספרים מדליק על דשא יום הילד, ביוזמה ובהפעלה **אילון סלוס וילדי מועדון רותם** האלופים!!

המבוגרים נהנו בהקשבה וצפייה בסרט המרגש "להציל את מיסטר בנקס", קולנוע סינממשמוש בהנחיית **אמנון שמושקוביץ** הדוקטור לסרטים.





בליינדייט עם ספר
שובך ספרים וספסל
שעת סיפור עם מיכל ובילי
יריד ספרים יד 2

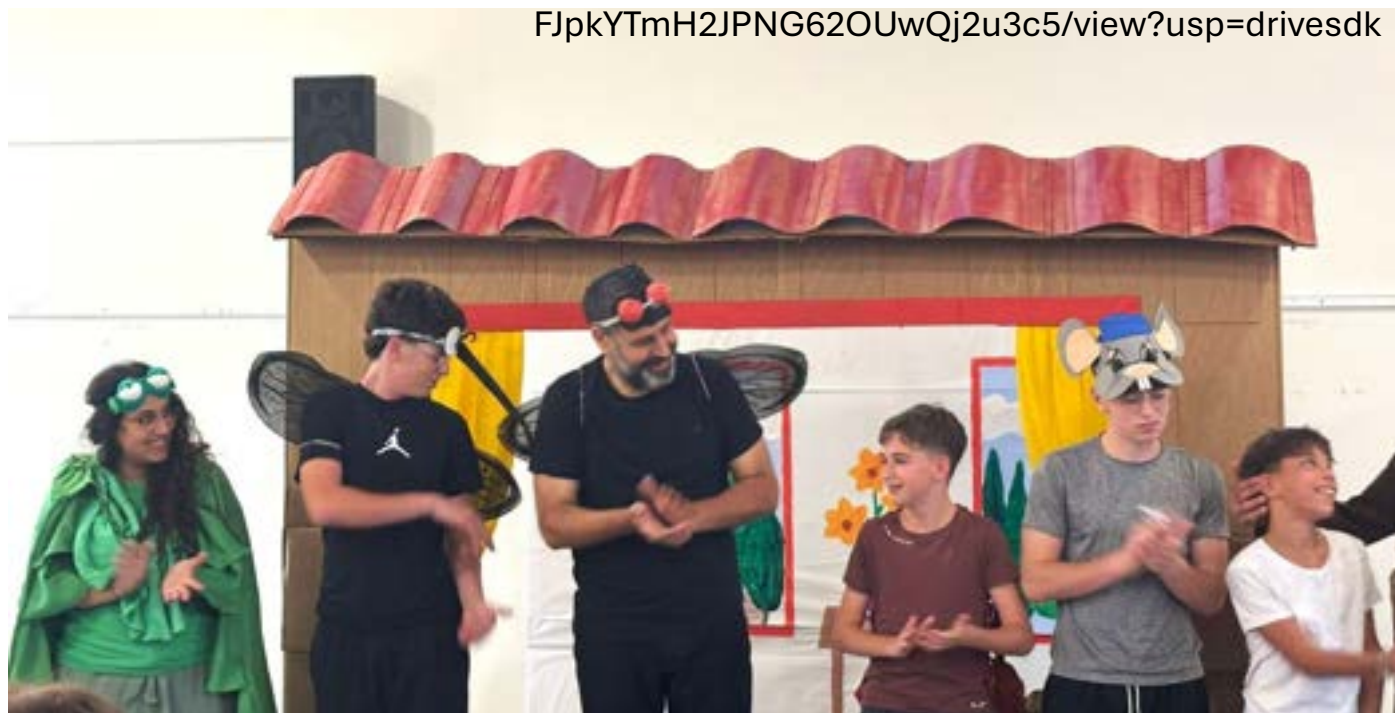




וביום השלישי של השבוע, הועלתה על במתנו הצגה בהפקה מקומית – "הילד הרע נכנס לביתן" ע"פ ספריה של לאה גולדברג. היה מרגש ומרחיב את הלב! והקהל צחק והריע! אכן התברכנו בעושר של כשרונות מקטן ועד גדול. תודה לכל המשתתפים, יוצרי התלבושות והתפאורה ובראשם הגר סולומון על הבימוי ומירי דגן על ההפקה. מצורף לינק להצגה.

[https://drive.google.com/file/d/16zVjwp-](https://drive.google.com/file/d/16zVjwp-FJpkYTmH2JPNG62OUwQj2u3c5/view?usp=drivesdk)

[FJpkYTmH2JPNG62OUwQj2u3c5/view?usp=drivesdk](https://drive.google.com/file/d/16zVjwp-FJpkYTmH2JPNG62OUwQj2u3c5/view?usp=drivesdk)



בערב רביעי, נהנינו מאוד מהרצאתו הייחודית של זאב אנגלמאייר על יצירה ותקווה מתוך פרויקט "הגלויה היומית". היה מרגש, סוחף, מעלה דמעה, עצוב ומצחיק כאחד.

בערב חמישי התכנסנו למפגש בוטיק של נשות הקיבוץ, צעירות ומבוגרות כאחד, להקשיב ולשוחח על "אימהות" בשירה עברית חדשה, בהנחיית סמדר יחיאלי שאף טרחה ובחרה למעננו קובץ שירים מרתקים ומאתגרים. תודה רבה לסמודי על עבודת ההכנה על השירים ועל ההנחיה האינטליגנטית.

בערב שישי קיבלנו את השבת עם ארוחת ערב חגיגית וחידוני ספרים משעשעים.

תודה לענבר דותן וצוות חד"א, לענת קרונר וזהר עזרא על עמדת העוגות בקפה קיץ, תודה לאשר ליבני על חידוני הספרים למבוגרים.

ולסיום נרצה לומר תודה ענקית לאסנת דגני שמנצחת על כל ההפקה הזו ובלעדיה כל הקסם הזה לא היה קורה!!

בשורות טובות & והמשך אירועי קיץ קרירים ונעימים

שימרים & נעמה



לכבוד שבוע הספר – הקוראים בספרים

[לקט המלצות מאוהבי הקריאה]

שאלתי:

מהו הספר האחרון שקראת / שאת/ה קורא/ת ולאידה
קטגוריה הוא משתייך (ביוגרפיה / מתח / רומאן /
היסטורי / הגות / שירה / סיפורים / קומיקס וכו' וכו').
איך הגעת אל הספר הזה? (מישהו המליץ? / באקראי /
שמעת עליו ב... וכו').
למי היית ממליצה לקרוא אחר כך את הספר? כי...



עודד גלר

הספר האחרון הטוב שקראתי – "אישה בורחת מבשורה", ספר של דוד גרוסמן על אמא שיוצאת לטיול ברחבי הארץ בזמן שבנה מגויס למילואים, כדי "לברוח" מהמציאות הקיימת, יחד עם אהוב ילדות שלה. אני מאוד אוהב את גרוסמן וקיבלתי המלצות שונות על הספר, שהוא מרתק אבל קשה, ומתישהו כשחיפשתי ספר לקרוא הגעתי אליו.

הייתי ממליץ לקרוא אותו לאנשים שלא מפחדים מספרים ארוכים ומורכבים, ושנהנים לקרוא ספרים שמסופרים מנקודת מבט של דמות שנויה במחלוקת. הספר בדרכו יכול לעורר קונוטציה חזקה למצב שבו המדינה נמצאת היום ולתחושות שאנשים רבים מתמודדים איתם, שלא בהכרח נאמרות בקול.

נירית נוי

מסיימת את סדרת רומאנים "שבע האחיות" של לוסינדה ריילי.
הגעתי אל הסדרה דרך קרובת משפחה.
ממליצה מאוד, קליל, סוחף, ובעיקר נותן לנפש מנוחה טובה מכל הסובב אותנו.

ירדן בן 10

הספר האחרון שקראתי הוא "הארי פוטר 7", שמשתייך לספרי פנטזיה. הגעתי לספר הזה בעקבות אחי הגדול אלון שקרא את הסדרה לפני והמליץ עליה מאוד. אני ממליץ לקרוא את הארי פוטר לכל מי שיודע לקרוא ולמי שאוהב פנטזיה וקסמים – מומלץ מאוד!

ערן בן 50

קראתי לאחרונה את "כשהדברים מתפרקים" של פמה צ'ודרון, שהיא מורה אמריקאית של בודהיזם טיבטי. זהו ספר עיון מעורר השראה. למרות מה שמרמז השם שלו, הוא מאוד אופטימי ועוזר לשים לב לדפוסים והתנהגויות שקורות כשהחיים מביאים לנו אתגרים מורכבים וקשים. הגעתי לספר בעקבות המלצה של עמיתה לדרך. ממליץ לקרוא לכל מי שעניינים בראשו ולב פועם בחזהו ובמיוחד למי שחווה אי פעם אובדן או משבר.

אלון בן 13

קראתי לאחרונה את הספר "פרסי ג'קסון זעם האלה המשולשת", זהו ספר מספר 7 בסדרה. זה ספר פנטזיה שיש בו הרפתקאות והרבה הומור. הגעתי לסדרה דרך ספר אחר של אותו סופר שקראתי במועדון רותם כשהייתי בכיתה ו' ומאז קראתי כמה סדרות של הסופר הזה: כל סדרה עוסקת במיתולוגיה אחרת: יוונית, רומית, נורדית ומצרית. הספר מומלץ לנערים ונערים ברוחם שאוהבים הרפתקאות ופנטזיה.

נטעלי בת 46

הספר האחרון שקראתי היה "ספר הבצלים הירוקים" של אהוד בנאי – אוסף של סיפורים קצרים, זיכרונות, חלומות ומעין יומן מסע בזמן ובמרחב. אני מאוד אוהבת את אהוד כזמר וכותב ובכלל, וכשראיתי שהספר הגיע לספריה מיד לקחתי. ממליצה לקרוא לכל מי שמתחבר לסגנון של אהוד: קצת מהורהר, מחובר לטבע, לדרך ולהקשבה פנימית.

הילה בת 16

קראתי לאחרונה את הספר "הקיץ שבו הפכתי ליפה". אני מכירה את הסופרת מספרים אחרים שלה שאהבתי, וראיתי את הסדרה שמבוססת על הספר – אז תיארתי לעצמי שאינהנה גם מהספר... הספר הוא רומן נעורים, אני ממליצה עליו לנערות צעירות.





ספי פרי

לאחרונה קראתי את הספר "האופרמנים" מאת הסופר ליון פויכטוונגר, והספר הרשים אותי מאוד. הוא מספר על משפחה יהודית בגרמניה, בשנות השלושים, השנים בהן התנועה הנאצית צומחת ומשתלטת על גרמניה. זו משפחה בורגנית, אמידה, מסודרת, הם אוהבים את ארצם, את התרבות ואת הסדר הטוב. הסופר בונה ביד אומן את האווירה של השתלטות הרוע, הלאומנות, האנטישמיות, על החברה הגרמנית, על הדמוקרטיה, על הערכים המסורתיים. דרך סיפורה של משפחה הוא מתאר את התהליכים שמובילים אל התקופה האפלה והנוראה הזו. תוך כדי הקריאה, הדהד בי זיכרון הנאום של סגן הרמטכ"ל יאיר גולן ביום הזיכרון לשואה, על תהליכים המתרחשים סביבנו.

מירי בקאל

מאז שאני זוכרת את עצמי אהבתי לקרוא ספרים. אני אוהבת ספרי מתח ורומנים, ספרים עבים עם עלילות מפותלות. אני כרגע בספר האחרון (8) בסדרת "שבע האחיות", שהמליצה לי אסנת דגני. ממליצה לקרוא את הסדרה לכל מי שאוהב לקרוא ספרות חובקת עולם. אני שייכת ל-"נאמני הספרייה", מגיעה בשמחה ומקבלת תמיד שירות נהדר.

אביה אזולאי מנצור

סיימתי לאחרונה את סדרת השייטת של שרון צוהר. הספר הראשון בסדרה הוא "כשהגלים מתחזקים". סדרה מהז'אנר של הרומן הרומנטי.

הגעתי אל הסדרה בעקבות המלצה של חברה טובה. יש לנו "מנהג" כזה – היא מסיימת ספר, שולחת לי המלצה ואני מתחילה לקרוא כמעט מיד אחריה.

הייתי ממליצה לנערות לפני גיוס לצבא לקרוא את הספרים האלה. אני סיימתי את הקריאה עם הרבה מחשבות על השירות הצבאי שלי, ואפילו עם תחושה שהייתי רוצה לתרום שירות משמעותי יותר. זה גם עורר בי הסתכלות מחודשת על עצמי הצעירה יותר – איך הייתי אז ומה עברתי.





יובל מגס

הספר האחרון שקראתי הוא "Losing Ourselves: Learning to Live Without a Self"

שכתב Jay Garfield.

רוב הספרים שאני קורא הם ספרי עיון וגם זה. מדובר בספר הגות אשר מתבסס בעיקר על תפיסת העולם הבודהיסטית אבל מביא גם פילוסופים מערביים כגון דקארט ויום.

גרפילד מנסה להסביר איך לתפיסתם של הבודהיסטים אין "אני" (Self) ומנסה על ידי טיעונים לוגיים להראות איך האני הוא אשליה בלבד ואת החופש המתאפשר על ידי הפנמת השקפה זו. מדובר במחקר תאורטי מעמיק שמקבל משמעות בעיקר בליווי של תרגולי מדיטציה אך גם לבד יש לו ערך למי שמתעניין בתחום.

הגעתי לספר הזה אחרי ששמעתי אותו מתראיין על יד סם האריס בפודקסט Making Sense.

חיה מוזר

אני קוראת כרגע ספר שנקרא "נוכחות", מהסוגה של רומן היסטורי, סוגה שאני אוהבת במיוחד.

אני מגיעה אל הספרים דרך המלצות של קוראים אחרים, או של חברות קוראות.

ספר מעניין, ממליצה למי שאוהב רומן היסטורי.

אני שומעת ספרים; בהליכה בפארק, ברחיצת הבית, בבישול וכו'. רוכשת את הספרים דרך האפליקציה של ספריית עברית.





Slow tourism

[חקר, הלך אחרי הקול, הצליח לצלם: עידו גופר]

כשאתה פוסע בשבילי הקיבוץ בחודשי הקיץ: בדרכך לחדר האוכל, לאסי, לחטוף איזה אבטיח לפני שהנעורים יפצלו או להשתומם מגן השעשועים הפלסטי החדש בשכונת הכרם, מלווה אותך, אם תרצה או לא תרצה, צליל חד-גוני חזק וקבוע. כל כך חד-גוני הצליל עד שלרוב אתה לא שם לב שהוא שם ומצד שני, כל כך חזק הוא, עד שלא ניתן להתעלם מקיומו. היצור שמשיע את הצליל הוא יצור חמקמק הקיים פה כבר איזה 300 מיליון שנה לפחות והוא עונה לשם **ציקדה**. הציקדות הם חרקים מסדרת הפשפשאים הנפוצים בכל העולם מלבד הקטבים ובישראל לבדה קיימים כ-20 מינים שונים של ציקדות.

למעשה לקול החזק אחראי רק הזכר אשר מצויד בקרום דק, מעין מַמְבְּרָה אותו הוא משפשף על לוחיות בטנו וכך הוא מכריז על הטריטוריה שלו כלפי זכרים אחרים וקורא לנקבות לבוא להזדווג עימו. מאחר שהגברת בוחרת על פי עוצמת הציקצוק (צֶרְצוֹר הוא של הצרצר המצרצר בלילה וציקצוק הוא של הציקדה המצקצקת ביום) – לא נשאר לזכר האומלל אלא לצקצק בעוז ולקוות לטוב.

על אף הקול הרם – אם תנסו פעם לראות ציקדה, תגלו שזו משימה כמעט בלתי אפשרית. קודם כל לציקדות הרגל מרגיז להיעמד על ענף במקום גבוה ולכן לרוב הם יבחרו בראש של עץ, היכן שלא תוכלו להגיע. היה ואוזנכם איתרה כבר פראייר שהתיישב על שיח נמוך ואתם מתקרבים חרש חרש על קצות האצבעות לעבר מקור הצליל – או אז יקלוט אתכם בעיניו הגדולות הזמר המוכשר שעד לפני שניה טחן לכם את השכל בקולי קולות, וידום! כל מה שנותר לכם הוא לנסות ולאתר את לוציאנו פאברוטי המוסווה להפליא על אחד מענפי או גבעולי הצמח (כמו למצוא מחט בערמה של תחת), לקפל את הזנב ולהיסוג אבלים וחפויי ראש חזרה למקום שממנו באתם – רק בשביל לשמוע אותו ממשיך לצקצק ברגע שנעלמתם לו מהרדאר. אתם מוזמנים לנסות עם הילדים/נכדים ולשלוח לי תמונות אם הצלחתם לזהות את הזמר במסכה.





לעומתכם – כאשר מוצאת הנקבה את הזכר המתאים הם מזדווגים והנקבה מטילה את הביצים בחריצים בקליפת העץ. הנימפות הבוקעות מהביצים יורדות לקרקע ומתחפרות בה וניזונות שם ממוהל שורשים עד שיגיוחן שוב בקיץ הבא, יתנשלו תוך שהם פוסחים על שלב הגולם (מה שנקרא באֵנטוֹמולוֹגְיָה "גלגול חסר") ויגיוחן ממנו כבוגרים לשיר את שירם מחריש האוזניים שוב.

במזרח ארצות הברית וקנדה קיימים כמה סוגי ציקדות הנקראות ציקדות מחזוריות. המיוחד בסוגים אלו שהם חיים את השלב הקרקעי במחזורים של 13 או 17 שנה, תלוי במין, ואז מגיחים בטריליונים, בבת אחת ועוצמת הקול שהחבר'ה האלו מפיקים יחדיו נחשבת לאחד הצלילים החזקים ביותר בטבע. לפני שנה, ב-2024 יצא מקרה שהצטלבו דרכיהם של אלו בעלי מחזור ה-13 שנים עם אלו של ה-17 והשמחה והרעש היו כפולים ומכופלים. הפעם הקודמת שאירוע כזה קרה היה בימיו של הנשיא ג'פרסון ב-1803 ומי שיהיה כאן ב-2245 יוכל לספר על האירוע הבא. חפשו ביוטיוב "cicadas 2024" בשביל להתרשם או שדברו עם אחותי **ענת שמר** שתשמח לחלוק איתכם חוויות מהאירוע כפי שהיא חוותה אותו בקרוליינה הצפונית (רק דברו חזק כי אני לא בטוח שהשמיעה שלה חזרה לקדמותה מאז...)



עד כאן על חרק קטן שעושה רעש גדול. עדיף מאנשים קטנים שעושים צל גדול.



נולדו במזל טוב בחודשים מאי-יוני

הכירו את ליבי

נולדה בלונדון ב-23.5.2025

בתם הבכורה של נטשה וירון כרמי

נכדה של שרה ויהודה כרמי

ברכות לדודה איילת ודוד תמיר ולכל המשפחה

הרבה נחת



הכירו את קורן

נולד בליל הטילים האירניים, בממ"ד

היולדות של 'אסף הרופא' ב-22.6.2025

בן שני של נופר ועידן יהב, אח של סהר

נכד של יוני וגיתי צין

ברכות אוהבות לכל המשפחה

הרבה נחת



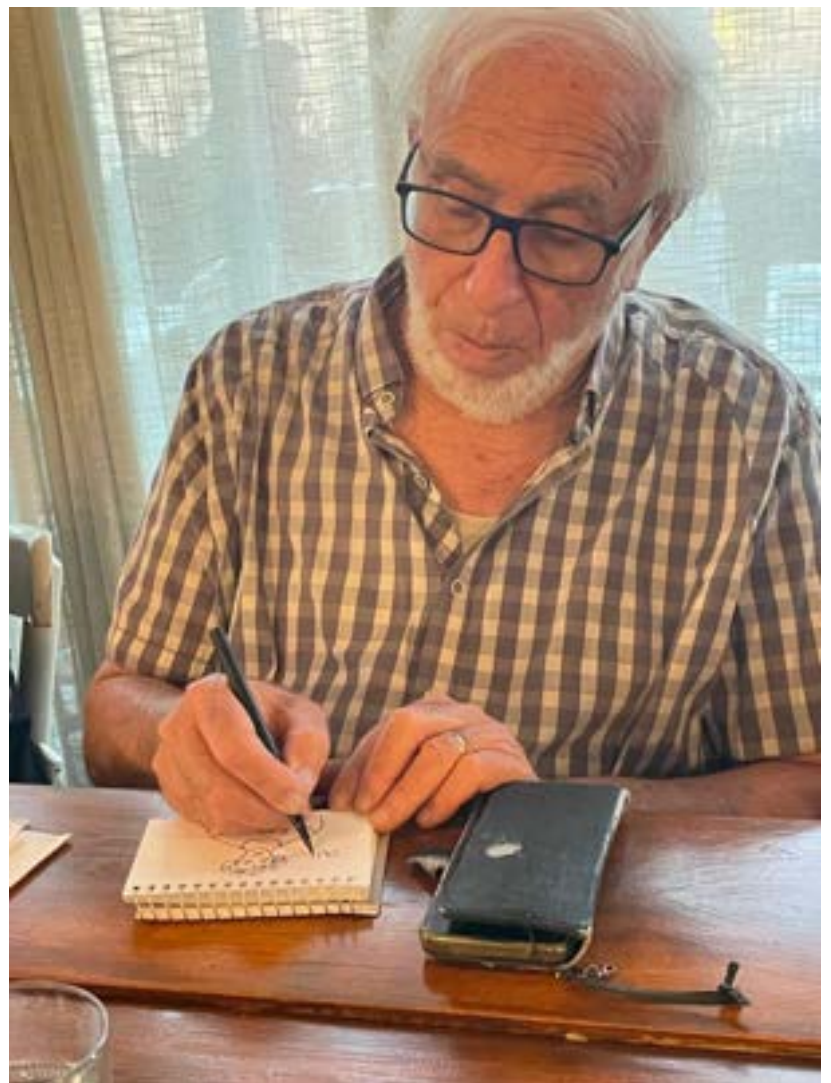
נולדו בחודש יוני

מוטי שחר בן 80

אילו פעילויות ספורטיביות אתה עושה?
הליכה.

מה אתה עושה עבור הנפש / הרוח?
מצייר, כותב, מלווה את רחמים 3 פעמים בשבוע.

מה אתה מאחל לעצמך?
ראשית בריאות כמובן, שנית שאהבתי לדליה תמשיך כמו בראשונה,
שלישית בריאות ואחדות בשבט שלנו, רביעית המשכיות לניר דוד
כקהילה מאוחדת ומשגשגת, חמישית ארץ ישראל דמוקרטית.



שאלון יום הולדת מורחב

טל דגני בלנר בת 50 עלמה בלנר בת 10

עלמה עונה

מהם הדברים העיקריים המעסיקים את אימא?

אמא כל הזמן הכי עסוקה בעבודה שלה. היא עובדת סוציאלית ואמורה לעזור לאנשים, לצערנו בבית זה לא ממש מצליח לה.

מה גורם לאימא שמחה?

אני!! ולפעמים גם האחים שלי רומי ונטע.

האם אימא אוהבת את שמה? (כן / לא ולמה)

לא. היא חושבת שזה שם קצר מידי, אבל ההורים שלה קראו לה על שם חבר של סבא שנהרג במלחמה אז זה גם חשוב לה לשמור על השם שלה.

דבר שאימא ואני אוהבות לעשות ביחד?

לצאת לקניות!! זה מושלם והכי כיף כי שתינו מאוד אוהבות את זה, למרות שהיא לא תמיד מסכימה להכל. וגם אנחנו אוהבות לשבת על המדרגות של הבית ולקשקש.

טל עונה

הם הדברים העיקריים המעסיקים את עלמה?

עלמה בעיקר אוהבת להיות ולהנות עם חברים וחברות!!

מה גורם לעלמה שמחה?

להיות כמה שיותר זמן מחוץ למסגרת, וזה לא חשוב לה איפה ומתי העיקר לצאת מהשיגרה.

האם עלמה אוהבת את שמה? (כן / לא ולמה)

לצערי לא. כי היא חושבת שהשם עלמה לא מתאים לה. אבל מצד שני היא אומרת שבגלל שאמא שלה רצתה לקרוא לה אילאיל אז עלמה זה בכל זאת עדיף.

דבר שעלמה ואני אוהבות לעשות ביחד?

לשכב במיטה ביחד לפני השינה ולעשות צחוקים וגם "שופינג" (לרוב אני מתעייפת מהר ועלמה אוהבת כמה שיותר).

עלמה עונה

איזה צבע אימא אוהבת ואיפה ניתן לראות
אותו (בבגדים, על הקירות, בחפצים)
אמא אוהבת את הצבע ירוק והיא אפילו צבעה
קיר שלם בבית בצבע הזה!

מה הכי חשוב לאחל לאימא ליום ההולדת
לשנה הקרובה?
שיהיה לה הרבה זמן, כייף עם המשפחה ושלא
תעבוד בבית.

תמונה משותפת לעלון: איפה אימא הכי תאהב
להצטלם יחד איתי לעלון לכבוד יום הולדת
משותף?
בבית.



טל עונה

איזה צבע עלמה אוהבת ואיפה ניתן לראות אותו
(בבגדים, על הקירות, בחפצים)
טורקיז וכחול בהיר כי זה מתאים לה לעיניים, וזה גם
דומה לצבע של האסי כשהוא צלול.

מה הכי חשוב לאחל לעלמה ליום ההולדת לשנה
הקרובה?
תמשיכי להיות מוקפת חברים וחברות, תאמיני
בעצמך ובכוחות שיש לך, וכמו היום, שתצליחי
לדעת הכי טוב מכולם מה ואיך נכון לך להיות. וחץ
מזה תמשיכי להיות ילדה מדליקה וחכמה כמו שאת
היום.

תמונה משותפת לעלון: איפה עלמה הכי תאהב
להצטלם יחד איתי לעלון לכבוד יום הולדת
משותף?
באסי כמובן.

יום הולדת זאת גם הזדמנות לברך את האחרים
אז נברך ונבקש שכל החטופים ישוחררו במהרה
וישובו לביתם ולמקומם הראוי
שהמלחמה תסתיים ושכל חיילנו יחזרו גם הם
בשלום לביתם
ושסבא רמי יוכל לחזור לנוח ולראות חדשות
במוצ"ש

בסוף לא הצטלמנו בבית ולא באסי - כי
עלמה מיהרה לפעולה בשוה"צ

אורי לזרוביץ בן 30

מה הדברים העיקריים שמעסיקים אותך?

אני מבלה את רוב הזמן בעבודה שאני מאוד אוהב בתור מסגר ואיש אחזקה.

מהם הדברים שמביאים לך שמחה?

את השמחה אני מקבל מזוגתי זוהר ומהילדה שבדרך.

דבר אחד שטרם הגשמת.

את החלום להקים מסגרייה בקיבוץ.



נולדו בחודש יולי

עדה תמיר בת 80

אילו פעילויות ספורטיביות את עושה?

היום אני שוחה בשביל הבריאות! פעם הייתי בנבחרת השחייה של ניר דוד.

מה את עושה עבור הנפש / הרוח?

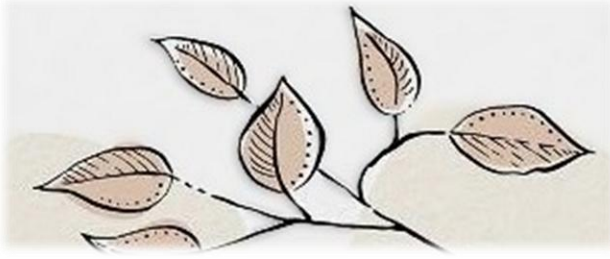
מנגנת בתזמורת כלי הפריטה של עמק הירדן כ-30 שנה. מטיילת הרבה בארץ ובעולם בעיקר בג'יפים.

מה את מאחלת לעצמך?

מקווה להמשיך להיות בריאה, לפחות כמו עכשיו.



ברכה לסבתא עדה – בת 80 ועדיין בדרייב!



[הילה תמיר ודיויד גור, בשם המשפחה]

סבתא עדה היקרה,

כשמחפשים מילים לתאר אותך, הן איכשהו תמיד נגמרות – לא כי אין מה לומר, אלא כי קשה להכיל את כל מה שאת:

אישה של אדמה ומנגינה,

של הרפתקאות ושל עדינות,

של שורשים עמוקים וכנפיים רחבות.

נולדת בקיבוץ תל עמל לפני שמונים שנה. גדלת בין תלמים ותקוות, בין חלוצים שידעו להזיע אבל גם לזמר. ובדיוק כך – את חיה עד היום: נטועה עמוק בקרקע, ועם נשמה ששרה תמיד. הבאת לעולם ארבעה ילדים, שכל אחד מהם הפך לתו באקורד המשפחתי שלנו – וכל נכד שלך הוא כמו סולו קטן באופרה הגדולה של עדה.

ואת – את המנצחת. עם המנדולינה ביד, את לא רק פורטת על מיתר – את פורטת על הלב.

ואם מישהו חושב שבגיל 80 את נחה – הוא טועה. את ודובי עוד ממשיכים "לחרוש את הארץ", לא רק בדיבורים אלא בגלגלים, בדרכי עפר, על פסגות ובין נחלים. ואם צריך, גם הג'יפ מבין – לא עוצרים כשיש נשמה צעירה על ההגה.

אז ביום ההולדת הזה, אנחנו חוגגים איתך – לא רק את השנים, אלא גם את הדרך.

תמשיכי לנגן, לנהוג, לצחוק, לחבק, ולהיות העוגן והקצב שלנו גם יחד.



אוהבים אותך עד אין קץ,
האחים, דובי, הילדים,
הנכדים, וכל מי שזכה
לפגוש את עדה האחת
והיחידה.





שאול גונן בן 80

אילו פעילויות ספורטביות אתה עושה?

אני צועד כמעט כל יום סביב הקיבוץ, זה עושה לי טוב לבריאות ולנשמה. ופעם בשבוע פילטיס.

מה אתה עושה עבור הנפש / הרוח?

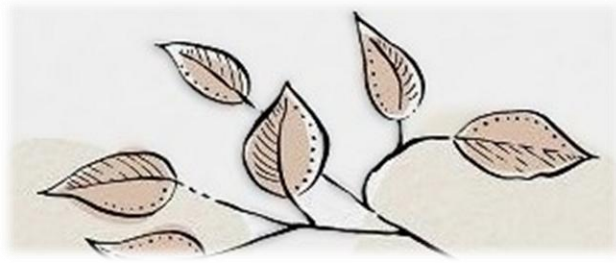
אני אוהב להקשיב לפודקאסט בנושאים שונים בעיקר היסטוריה עם נח הררי והמון הרצאות על הפוליטיקה בישראל.

מה אתה מאחל לעצמך?

מאחל לעצמי בריאות טובה, אושר עם הנכדים והמשפחה. חולם שיקרה נס ואחזור לראות.

מאחל לקיבוץ חיי חברה שמחים ומגבשים והצלחה כלכלית בפעילות העסקית.

תודה לכל מברכי.



ברכה לשאול גונן – בן 80

[שרה גונן בשם המשפחה]

אבא היקר שלנו,

אושר גדול מאוד עבורנו לברך אותך לכבוד יום הולדתך ה-80.

80 שנה הן כברת דרך לא מבוטלת ואתה, תרתי משמע, צועד בה בגאון. בראש מורם ובצעדים מהירים אתה מראה לכולנו את הכוחות הבלתי נגמרים שלך.

אבא שלנו שתמיד יודע הכול ונכון להסביר ולענות על כל שאלה. שלמד כל כך הרבה והיה מנהל בהרבה מקומות. איש של עשייה בלתי נגמרת שיודע לבנות ולתקן, לחשב ולהוביל תהליכים גדולים כקטנים. נכון שהשנים האחרונות הכריחו אותך לעצור קצת לפעמים, לנוח, ללמוד את שלוות אי העשייה, להוריד את הקצב.

אולי אתה לא תמיד אוהב את הנתיב החדש הזה, ואולי היית מעדיף עוד קצת לרוץ אחרי קבלנים או בעלי מקצוע שונים, או סתם להמשיך לעבוד כמו שהיית רגיל כל השנים. אבל החיים הם בסיס לשינויים וגם את השינוי הזה אתה לומד לקבל. וגם אם אמרו לך שאתה כבר גדול והגיע הזמן לשבת לנוח, אתה לא נכנע לתכתיבים שכאלו ומדרכות הקיבוץ כבר יודעות בעל פה את קצב הצעדים שלך, הן מחכות לך כשהחום מתחיל להתפזר.

אז לא לרוץ, עכשיו הגיע הזמן ללכת, ולא במשרד אלא על הספה ליד אמא. אתה עדיין שומר על החיוך, על החיבוק, על המילה הטובה ועל האהבה האינסופית שלך אל השבט הקטן שיצרת.

אבא שלנו גיבור שהגיע לגיל גבורות, מאחלים לך שתמשיך להיות מוקף תמיד בשלווה של הקיבוץ, בנכדים, ילדים, משפחה וחברים.

שתראה את החלקים היפים בכל שינוי שיגיע. שתמשיך להראות לסוכרת שאיתך לא מתעסקים. שתתעורר בכל בוקר עם חיוך לצד אמא, שתראה קצת פחות חדשות ותהנה בכל יום מחדש,

אוהבים, כולנו, בני ובנות שבט גונן.





רונן ברייר בן 60

מה אתה מאחל לקהילה בה אתה חי?

לקהילה בה אני חי מאחל כי נהייה קהילה תומכת, קולטת, מכילה וסובלנית אחד כלפי השני, שנדע לנהל דיונים ואפילו ויכוחים וסנצ'ליח להגיע להסכמות על אורחות חיינו המשותפים, שנדע להבחין מתי חופש הביטוי והזכות לנהל את חיינו הפרטיים פוגעת בחברינו לקהילה, שנחגוג בעוד 10 שנים את שנת ה-100 לקיבוצנו המשגשג והמתפתח לרווחת הקהילה כולה.

מה אתה מאחל למשפחה?

למשפחה שלי מאחל בריאות, שלוה ונחת רוח, הגדלת המשפחה (נכדים...). מאחל לילדי לבנות את ביתם וחייהם במקום הטוב ביותר שיבחרו לעצמם (ניר דוד...?). שנהיה מאושרים, ואם אפשר אז גם מעושרים, שנהיה משפחה חמה, חברית, מלוכדת ותומכת. ותמיד נשמח להיפגש.

מה אתה מאחל לעצמך?

לעצמי, שהשנים הבאות יהיו לפחות טובות כמו השנים שעברו, טיפוח הזוגיות, שמחת החיים, הכרה ותודה על הטוב שיש ושאיפה לטוב יותר ככל שניתן. והכי חשוב – בריאות טובה ושלוות נפש.



מורדי ועקנין בן 60

מה אתה מאחל לקהילה בה אתה חי?
לקהילה אני מאחל להמשיך כמו שהיא.
עזרה הדדית בקהילה וגם מחוץ לקהילה.
קהילה שמחה עם הרבה ילדים ותרבות
ענפה.

מה אתה מאחל למשפחה?
למשפחה שלי אני מאחל שנהיה בריאים
ומאושרים ביחד.

מה אתה מאחל לעצמך?
אני מאחל לעצמי שאזכה לצפות בחזרה
לנורמליות במדינה, בשיחרור החטופים
במהרה.
בריאות ושלווה, שחיה באסי, מוזיקה ובירה
קרה במרפסת והופעות חיות.

גלי ווגנרט סלע בת 50

מה את מאחלת לקהילה בה אתה חיה?

אני מאחלת לקהילה שתתברך בגמישות מחשבתית, פתיחות, שנהיה סובלניים האחד לאחר (שנדע לכבד אותו גם אם אנו לא מסכימים) ושנצליח להפיק את המיטב מהעושר האנושי שקיים בקהילה.

מה את מאחלת למשפחה?

הרבה סובלנות ורגעים של שמחה ביחד. ושנהפוך האחד את השנייה לאנשים הטובים ביותר שאנחנו יכולים להיות. ושנדע לסלוח לעצמנו גם ברגעים הקשים.

מה את מאחלת לעצמך?

להמשיך בצמיחה אישית בכל התחומים.





דניאל קרונר בן 30

מה הדברים העיקריים שמעסיקים אותך?

העבודה שלי כסגן מנהל גן לאומי גן השלושה ברשות הטבע והגנים, ההשתתפות שלי כמשקיף נציג התושבים במזכירות והנציגות שלי כאחד מנציגי הבונים במנהלת הבנייה של שכונת הזיתים. לשמחתי אני גם שחקן בקבוצת הסופטבול המקומית המייצגת את הקיבוץ והעמק כולו בליגה הארצית.

מהם הדברים שמביאים לך שמחה?

המשפחה שלי, הזוגיות עם גלי וחדר האוכל.

דבר אחד שטרם הגשמת

היכולת להשפיע לטובה בקנה מידה רחב, מקווה לשנות את זה בשנים הקרובות.

ליביורדי בת 20

באיזה שלב של חיך את נמצאת עכשיו?
אני חיילת, בתפקיד מש"קית נפגעים בגבעתי.
מה התוכניות לעשור הקרוב?
להשתחרר ולטייל.
מה את מאחלת לעצמך ליום ההולדת?
מאחלת לעצמי להגשים את עצמי ושכל סובבי
יהיו בריאים, אמן.



מעין רשתי בת 10

איזו כיתה סיימת ואיזה תחום בלימודים
הכי מעניין אותך?
סיימתי כיתה ד' בבית ספר רימון, הכי
אהבתי ללמוד אמנות.
מה את אוהבת לעשות בזמן הפנוי?
אני אוהבת לקרוא ספרים ובעיקר
קומיקס.
מה את מאחלת לעצמך ליום ההולדת?
אני מאחלת לעצמי הצלחה בעתיד בכל
מה שאבחר ומזל טוב.



התחתנו במזל טוב



דור ברטל ובתיה

מזל טוב למשפחות סגל וברטל

ברכה מיוחדת לרווית, אמא של דור ונציין את אריק ז"ל, אביו של דור

ברכה מיוחדת לסבתות: תלמה סגל ובלה ברטל



ילדי הקיבוץ שנפטרו וקבורים בבית הקברות של ניר דוד

[סמדר יחיאלי]

מדוע להזכיר נשכחות? בניר דוד נפטרו בשנות ה-30, ה-50 וה-60 מספר ילדים. כל פטירה של ילד היא טרגדיה למשפחה. הוריהם (למעט שתי אימהות) הלכו לעולמם. נשארו אחים, ובמקרה אחד גם אחים לא היו. חלקם זוכרים את האח שנפטר בבהירות, חלקם במעומעם, ויש גם כאלו שגילו שנים אחר כך שהיה להם אח, כשפגשו את המצבה שלו בבית הקברות.

בשנים ההם דיברו מעט עם ילדים על מוות וחשבו שנכון "לחסוך" מהם את הצער. ומי יודע איזו תמיכה וליווי קיבלו ההורים באבלם?

מוכרים המקרים בהם המטפלת או המחנכת היו אלה שבישרו לילדים / נערים שבן משפחתם נפטר. לא היה מקובל לקחת ילדים לבית קברות, לא היה מקובל לתת להם לראות את הוריהם בוכים. אם כך, איך ידעו ילדים להתאבל על אח שהכירו או שלא?

אז למה להוסיף לצער שכולנו שרויים בו כמעט שנתיים? כעורכת העלון אני מביאה מדי חודש עמוד עם שמות הנפטרים לאורך השנים. זהו מנהג רב שנים, איני יודעת מתי התחיל.

רק אחרי 3 שנים שמתי לב (איך לא שמתי לב קודם? – כמו שאיש לא שם לב), ששמות הילדים לא מופיעים בדף הנפטרים, אולי בשנים ההם חשבו שאין זה הולם.

בשנים האחרונות, השתנתה הגישה וההבנה, ואת אסון תאונת הדרכים בה נהרגו **מנשה כהן ובנו אושרי**, אנו מציינים בדרכים שונות, ושמו של אושרי מופיע כמובן בדף הנפטרים.

החלטתי לתקן את מה שנראה לי עוול, ולצרף את הילדים לדפי הנפטרים. כבר בדף נפטרי חודש יוני, יופיע אחד מהם, ובדף נפטרי חודש יולי יופיעו שנים נוספים.

יצרתי קשר עם האחים של כל הילדים הללו. ביקשתי רשות להעלות את זכרם וקיבלתי את ברכתם. אני מביאה כאן את שמות הילדים ומעט פרטים לגביהם.

דוד שפירא, נולד ב-1.3.1939 ונפטר ב-16.3.1939 כשהיה בן שבועיים.

הוריו: רות ומיכאל שפירא, אחיו חיים ז"ל ואחיותיו נעמה ז"ל, חנה שפירא-רוגובסקי ותרצה הראל.

חנה סיפרה שנולד פג ולא שרד.

שולמית הלר, נולדה בפברואר 1938 ונפטרה ב-31.10.1939 כשהייתה בת שנה ושמונה חודשים.

הוריה: בטי ומקס הלר. אביה נפל על התל בדצמבר '38 כשהייתה בת עשרה חודשים.

בטי כתבה שבתה אכלה זיפזיף ליד האסי ומזה חלתה ונפטרה. בטי עזבה את הקיבוץ אחר כך.

בתיה מזור, נולדה ב-7.8.1952 ונפטרה ב-16.12.1952 כשהייתה בת ארבעה חודשים.

הוריה: לאורה וצבי מזור, אחיה יוסי ואהוד, אחותה סמדר כחלון.

יוסי וסמדר סיפרו שנפטרה בבית החולים מדלקת קרום המוח.

יובל הלוי, נולד בסוף דצמבר 1952 ונפטר ב-13.1.1953 כשהיה בן שלושה שבועות.

הוריו: אטקה ואבימלך הלוי, אחיו יוסי ז"ל, אורי וערן.

ערן סיפר שנולד עם בעייה רפואית ולא יצא מבית החולים עד פטירתו.

אורנה צ'סלר, נולדה במרץ 1955 ונפטרה ב-9.7.1955 כשהייתה בת ארבעה וחצי חודשים.

הוריה: רבקה ושמואל צ'סלר, אחיותיה חנה לוין ורותי גדעוני, אחיה אברי ז"ל.

רותי סיפרה שנולדה עם תסמונת דאון, נכנסה כמו כולם לבית תינוקות. נפטרה ממום בלב.

חיים (חיימי) קלס, נולד ב-7.2.1952 ונפטר ב-21.6.1957 כשהיה בן חמש וארבעה חודשים.

הוריו: חייקה ושלמה קלס, אחיו אורי והדר.

היה בקבוצת "רקפת", נפטר מסרטן הדם.

אהוד שמעוני, נולד ב-4.7.1954 ונפטר ב-21.2.1963 כשהיה בן שמונה וחצי.

הוריו: ברכה ודוד שמעוני, אחיו גל ואייל, אחותו שרון.

היה בקבוצת "צוקים", נפטר במהלך ניתוח להוצאת שקדים.

לאחר פטירתו עזבה המשפחה את הקיבוץ.

רן (רני) מימוני, נולד ב-7.10.1964 ונפטר ב-24.7.1966 כשהיה בן שנתיים.

הוריו: זיוה ויהודה מימוני, סביו: רחל ויהושע לוריא, אחיותיו איילה ונירית, אחיו אמיר.

טבע באסי הקטן. לאחר פטירתו עזבו הוריו את הקיבוץ.



יהי זכרם ברוך

לזכר חברינו ובנינו שנפטרו

בחודש יוני אייר – סיון – תמוז

שם הנפטר	תאריך לועזי	תאריך עברי
צבי לוקה	24.6.1935	כ"ג סיון תרצ"ה
רחל פליקצו-לילה	2.6.1944	י"א סיון תש"ד
משה גולדוונדר	13.6.1945	ב' תמוז תש"ה
יהודה מרקוס	22.6.1945	י"א תמוז תש"ה
טוביה ארטל	29.6.1946	ל' סיון תש"ו
יעקב גלזר	29.6.1946	ל' סיון תש"ו
חיימי (חיים) קלס	21.6.1957	כ"ג סיון תשי"ז
בתיה לבני	12.6.1965	י"ב סיון תשכ"ה
ענדה טייכמן	19.6.1966	א' תמוז תשכ"ו
אריה סושקס	5.6.1967	כ"ו אייר תשכ"ז
גיורא אשכנזי	7.6.1967	כ"ח אייר תשכ"ז
אהוד רפמן	7.6.1967	כ"ח אייר תשכ"ז
יהושע פדון	22.6.1969	ו' תמוז תשכ"ט
אהרון יכין	7.6.1975	כ"ח סיון תשל"ה
מנקה (מלכה) פרנקל	3.6.1980	י"ט סיון תש"מ
יונה סגל	17.6.1980	ג' תמוז תש"מ
אליעזר (לושק) צינברג	11.6.1985	כ"ב סיון תשמ"ה
יצחק גייסט	29.6.1991	י"ז תמוז תשנ"א
צבי בהיר	3.6.2002	כ"ג סיון תשס"ב
פישל סער	17.6.2002	ז' תמוז תשס"ב
זלמן ברקאי	18.6.2002	ח' תמוז תשס"ב
פנקה (ציפורה) גורן	30.6.2002	כ' תמוז תשס"ב
שלמה הכהן	10.6.2007	כ"ד סיון תשס"ז
סוניה גלמן	10.6.2007	כ"ד סיון תשס"ז
עידית פדון	25.6.2008	כ"ג סיון תשס"ח
שולה טל	26.6.2025	ל' סיון תשפ"ה



לזכר חברינו ובנינו שנפטרו

בחודש יולי סיון – תמוז – אב

שם הנפטר	תאריך לועזי	תאריך עברי
יהודית קריסטל יפה	02.07.1941	ז' תמוז תש"א
אורנה צ'סלר	09.07.1955	י"ט תמוז תשט"ו
רני (רן) מימוני	24.07.1966	ז' אב תשכ"ו
שלמה שליט ולדימירסקי	15.07.1979	כ' תמוז תשל"ט
יוכה (יוכבד) דבורקין	24.07.1983	י"ד אב תשמ"ג
שרה טל	19.07.1990	כ"ו תמוז תש"נ
חיה פרלברג	27.07.1992	כ"ו תמוז תשנ"ב
אברהם מרקוס (מרום)	08.07.1994	כ"ט תמוז תשנ"ד
ברוך יחיאלי	22.07.1997	י"ז תמוז תשנ"ז
תהילה מרקוס (מרום)	24.07.1997	י"ט תמוז תשנ"ז
גדעון יעקבי	14.07.2001	כ"ג תמוז תשס"א
משה להב	07.07.2002	כ"ז תמוז תשס"ב
יהודית כרמי	17.07.2003	י"ז תמוז תשס"ג
עובד יגאל	05.07.2004	ט"ז תמוז תשס"ד
מרילה (מרים) מנדל	10.07.2004	כ"א תמוז תשס"ד
מירקה (מרים) גופר	11.07.2004	כ"ב תמוז תשס"ד
יאיר קול	18.07.2007	ג' אב תשס"ז
רינה שדמי	01.07.2008	כ"ט סיון תשס"ח
רני יעקובי	03.07.2012	י"ג תמוז תשע"ב
תמרי בן גיאת	12.07.2013	ה' אב תשע"ג
יקי (יעקב) טייכנר	22.07.2013	ט"ו אב תשע"ג
נתן דותן	17.07.2014	י"ט תמוז תשע"ד
לאה לבנה	27.07.2018	ט"ו אב תשע"ח
דן שיפוני	24.07.2020	ג' אב תש"פ
משה ברקוביץ'	30.07.2022	ב' אב תשפ"ב



תשבץ הגיון – הוריקן [אורי קלס]

6		5		4		3	2	1
					8			7
	12		11		10			9
			15			14		13
							16	
19			18					17
	22			21				20
		24		23				
		26						25

ה ג ד ר ו ת

מאונך

מאוזן

1. פיצוי נורמלי (4)	1. זה הזמן שעליו השלום (3)
2. הצליחו להשאיר את הדף (4-3)	4. יש צדיק בקיים ב"ארץ נהדרת" (5)
3. + "9 מאוזן" בכל כיוון נכון לעכשיו (4)	7. בפה קיבל גימל ביחידה הצבאית (5)
4. קבוצת מטוסים ששבה המון (3)	9. ראו "3 מאונך"
5. האחרונה בצינור להרחבת כלי הדם (6)	10. צין סבל מערבוב הכרוכית (6)
6. שמו קו בסל לישיבה (4)	13. יביא ידיעה טובה בשיר אחר (4)
8. המלאך הזה לא חולה בגל הזה (6)	15. דליק. קצר. ארוך. נפץ (4)
11. ימשכנו לבלר ביו (6)	16. ירק ליום אחר שיצעק (3-4)
12. בשפת הפולנים המשונה גרי יציל את	17. ידאג להשתנות בהגדה (4)
השלומיאל (ע"פ סיגל כרמל) (7)	18. אחרי המטח יש בית למתמודד (4)
14. הולנדי בשריר הטנקיסט (6)	20. דום לכם אחרת זה איזור ממוקש (6)
17. השיבו לו עם הבכר שלו (4)	22. + "24 מאונך" יורם למעלה ושב רווק (4)
19. ג'יימס שיש בו את קיבוצנו (4)	23. נגן לו אחרת מעץ פרי (5)
21. אביזר שב שיצעד (3)	25. ירו לי באופן שונה את הנגיף (5)
24. ראו "22 מאוזן"	26. בהמה אי זוגית (3)